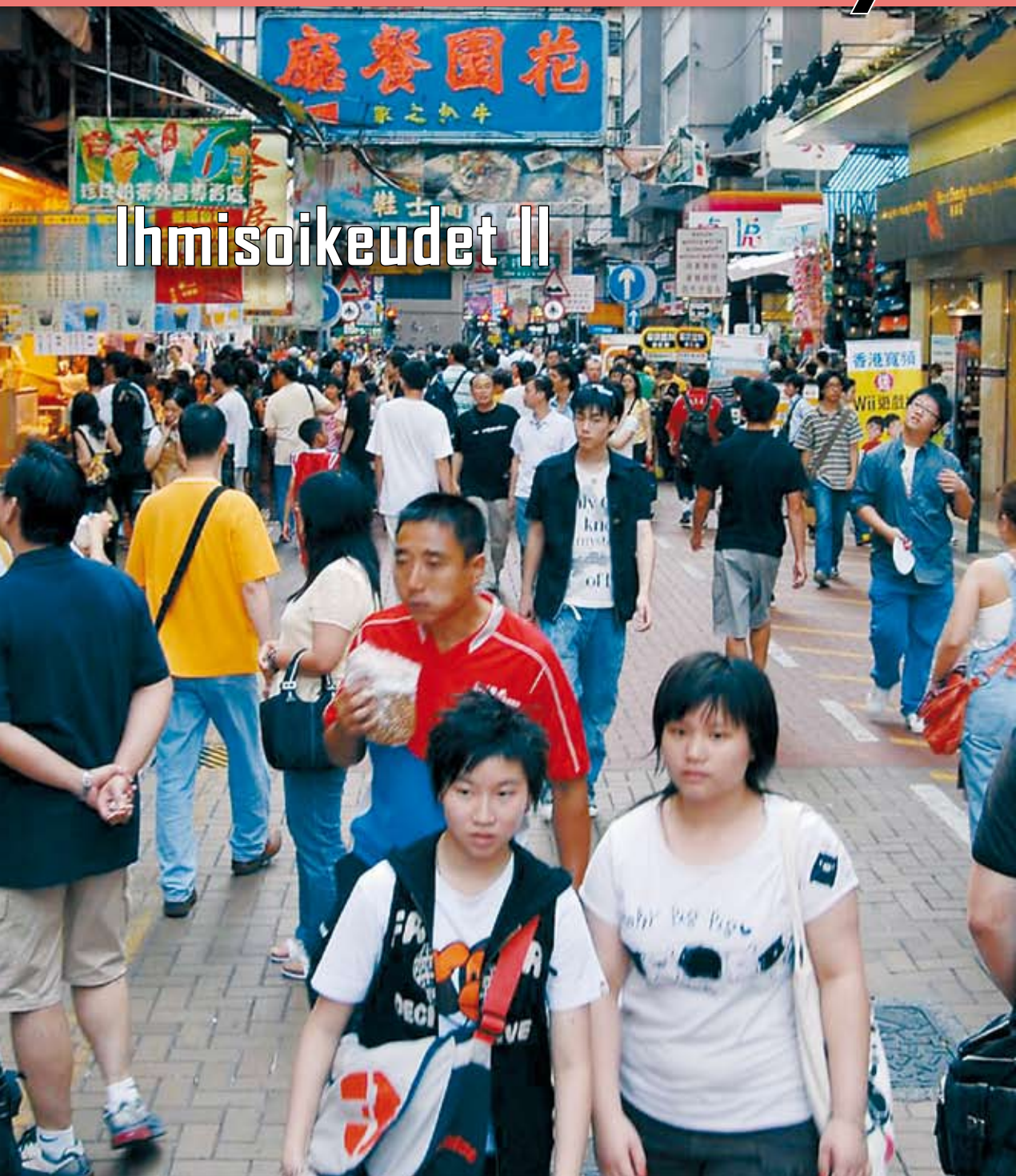

2/2008

Kirkkomme Lähetys

Vår kyrkas mission

Ihmisoikeudet II

Sisällysluettelo

Sananvapaus ja uskonnonvapaus.....	4
Pääkirjoitus.....	8
Ledare.....	9
Marinkieliset saivat Uuden testamentin	10
Ihmiskauppa – vanha ja uusi vitsaus.....	12
Lähetyslaitteiden pöydältä.....	15
Kirkko sitoo haavoja.....	16
Kan sären läkas?	18
Elokuva etiopialaisten naisten taistelusta sukuelinten silpomista vastaan	20
Maahanmuuttajatyön sihteerille ihmisoikeuspalkinto.....	21
Hannu Takkula: Naivius ei auta ihmisoikeuskysymyksissä.....	22
Munib Younan: Sovinnon toivossa	24
Medialähetystyö tavoittaa myös vainotut kristityt	28
Stereotyyppiä totta ja valhetta.....	34
Ihmisoikeusaktivistit vaikeuksissa Kiinassa	36
Raamattu: Maria Kirbasovan tapaus.....	38
Kolumni: Sanaa äidinkielellä.....	39
Kirjat	40
Ajankohtaista	42

Kirkkomme Lähetys

Vår kyrkas mission

kirkkomme.lahetys@evl.fi

OSOITTEENMUUTOKSET

Puh. 020 754 2333,
faksi 020 754 2342, sähköposti
tilauspalvelut@kotimaa.fi tai
Kotimaa-Yhtiöt Oy, Osoiterekisteri,
PL 279, 00181 Helsinki

JULKAISIJA / UTGIVARE

Kirkon lähetystyön keskus
PL 185

00161 Helsinki
Puhelin: (09) 18021
Faksi: (09) 1802 436
www.evl.fi/kkh/kuo/klk

PÄÄTOIMITTAJA /

CHEFREDAKTÖR
Jaakko Mäkelä

TOIMITUSSIHTTEERI /
REDAKTIONSSSEKRETERARE
Lea Lappalainen

TÄMÄN LEHDEN
VASTAAVA TOIMITTAJA
Timo Vasko

KANNEN KUVA
Suomen Lähetysseuran
arkisto

TOIMITUS / REDAKTION
Ann-Christine Marttinen (pj)
Christine Eriksson
Jaakko Mäkelä
Martti Poukka
Boris Sandberg
Maija Sankari
Juhana Sihvo
Timo Vasko

TAITTO / OMBRYTNING
Kotimaa-Yhtiöt Oy

KUVANKÄSITTELY / FOTOBÄRBNING
Kotimaa-Yhtiöt Oy

KUSTANTAJA / FÖRLÄGGARE
Kotimaa-Yhtiöt Oy

PAINO / TRYCKERI
Suomen Lehtiyhtymä 2008

PAINOS / UPPLAGA 8000 kpl

LEHTI ILMESTYY kaksi kertaa vuodessa.
LEHTI VERKOSSA [http://www.evl.
fi/kkh/kuo/klk](http://www.evl.fi/kkh/kuo/klk)
Seuraava numero ilmestyy
maaliskuussa 2009

ISSN 0789-5135

Ihmisoikeudet

Ihmisoikeusloukkaukset ja -rikkomukset pukeutuvat moniin kaapuihin. On myös unohdettuja ihmisoikeusskandaaleja, jotka tuhoavat miljoonien ihmisten tulevaisuuden. Tämä numero jatkaa kevään lehden ihmisoikeus-teemaa.

Kristittyjen ihmisoikeudet ovat Kiinassa parantuneet sitten kulttuurivallankumouksen. Mielenilmauksia ihmisoikeuksien

puolesta järjestettiin olympialaisten alla muun muassa Helsingissä. Sivu 36.

Kuva: Amnestyn arkisto

Kuva: Lea Lappalainen

– Ihmisoikeudet eivät toteudu EU:ssakaan, europarlamentaarikko Hannu Takkula sanoo. Sivu 22.

– Ihmiskauppa on nykyajan orjakauppaa. Sen tunnistaminen onkin isompi haaste, ihmisoikeuskysymysten sihteeri Kati Jääskeläinen sanoo. Sivu12.

Kuva: Lea Lappalainen

Osana julkista valtaa luterilaiselle kirkolle kuuluu velvollisuus turvata perus- ja ihmisoikeuksien toteuttaminen.

Sananvapaus vai uskonnonvapaus?

Mitä oikeuksia sananvapaus
ja uskonnonvapaus
tuovat kristityille?

Perustuslaki takaa kansalaisille tietyt perusoikeudet. Perustuslain 2. luvusta löytyvät niin uskonnonvapaus, sananvapaus ja julkisuus kuin kokoontumis- ja yhdistysvapaus, jotka ovat uskonnollisille yhteisöille ja kristityille perustavaa laatua oleva ja oikeuksien kannalta tärkeä asia.

Kaikissa yhteiskunnissa nämä vapaudet eivät ole yhtä itsestään selviä kuin meillä Suomessa.

Kansallinen perustuslakimme, joka tuli voimaan vuoden 2000 alusta, on kansainvälisesti moderni. Siihen on pyritty kirjaamaan kansainvälisiin ihmisoikeussopimuksiin kirjatut vapaudet. Nyt oma perustuslakimme takaa jokaiselle tietyt perusoikeudet, muun muassa yhdenvertaisuuden ja syrjinnän kiellon, uskonnon- ja omantunnonvapauden sekä sananvapauden ja julkisuuden osalta.

Perustuslain mukaan jokaisella, kristitylläkin, on nämä oikeudet.

Perustuslain 6. pykälän mukaiseen ihmisten yhdenvertaisuuteen lain edessä kuuluu, ettei ketään saa ilman hyväksyttävää perustetta asettaa eri asemaan sukupuolen, iän, alkuperän, kielen, uskonnon, vakaumuksen, mielipiteen, terveydentilan, vammaisuuden tai muun henkilöön liittyvän syyn perusteella.

Lisäksi jokaisella on uskonnon ja omantunnon vapaus, johon sisältyy oikeus tunnustaa ja harjoittaa uskontoa, oikeus ilmaista vakaumus ja oikeus kuulua tai olla kuulumatta uskonnolliseen yhdyskuntaan. Kukaan ei ole myöskään velvollinen osallistumaan omantuntonsa vastaisesti uskonnon harjoittamiseen.

Nämä ovat jokaiselle, papillekin, kuuluvia oikeuksia yhteiskunnassa. Evankelis-luterilaiselle kirkollekin kuuluu osana julkista valtaa velvollisuus turvata perusoikeuksien ja ihmisoikeuksien toteutuminen.

Kirkon oma ”perusoikeus”

Luterilaista kirkkoa ja sen jäseniä varten on perustuslakiin lisäksi otettu erityinen kirkkoa koskeva ”perusoikeus”, kirkkolakijärjestelmäksi kutsumani perustuslakitasoinen järjestely.

Sen mukaan kirkon järjestysmuotoa ja hallintoa koskevat säännökset tulevat vain kirkon aloitteesta säädettäväksi erityiseen kirkkolakiin. Kirkkolain sisältöön ei eduskunta voi tehdä muutoksia. Se voi vain hyväksyä tai hylätä lain.

Kuuluuko kirkon oppiin liittyvien asioiden käsittely yleiselle oikeudelle, Pekka Leino kysyy.

Kirkkolaissa on säännökset muun muassa pappisvirasta ja sen sisältämistä velvoitteista saarnaamiseen ja opettamiseen, kirkon tunnustuksessa pysymiseen nähden. Kirkon työntekijöillä on kuitenkin kuten muidenkin työyhteisöjen työntekijöillä lojaliteettivelvoitetta, joka edellyttää yleisesti työnantajan toimintaperustan kunnioittamista.

Toisaalta perustuslain 12. pykälän mukaan jokaisella on sananvapaus, johon sisältyy muun muassa oikeus ilmaista, julkistaa ja vastaanottaa tietoja, mielipiteitä ja muita viestejä kenenkään ennakolta estämättä. Esimerkiksi laissa viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetaan tarkempia säännöksiä sananvapauden käyttämisestä.

Lähtökohtaisesti myös viranomaisten hallussa olevat asiakirjat ja muut tallenteet ovat julkisia, jollei niiden julkisuutta ole lailla erikseen rajoitettu. Kristitty ja pappi ovat siten lainsäädännöllisesti kytköksissä näiltä osin perustuslain ja muun lainsäädännön normeihin, joita on sovitettava yhteen.

Uskonnot ja sananvapaus

Sananvapauden rajoja on koeteltu tuomioistuimissa vähän.

1960- ja 1970-luvuilla käytiin kiistat, jossa uskonnon kritisoiminen sekä sana- ja ilmaisunvapaus olivat vastakkain. Kirjailija **Hannu Salama** sai kolmen kuukauden ehdollisen vankeustuomion Juhannustanssit-kirjastaan ja **Harro Koskinen**

sakot sikamessias-taideteoksestaan.

Sakkotuomioita on tullut muutamissa tapauksissa uskontorauhan rikkomisesta, kiihotuksesta kansanryhmää vastaan tai tietoliikenteen häirinnästä. Huomattavasti laajemmat mittasuhteet on saanut Tanskassa lehdistön sananvapauden rajojen puiminen Muhammed-pilapiirrosjupakassa.

Uskontorauhaa kunnioitettava

Yhteiskunta pitää arvossa avoimuutta ja sananvapautta, mutta sillekin on rajansa eikä aivan mitä tahansa voi sallia. Nykyisen rikoslain 17. luvun 10. pykälässä ja 11. pykälässä on kriminalisoitu uskontorauhan rikkominen sekä uskonnonharjoittamisen estäminen.

Säännösten mukaan uskontorauhan rikkomista on Jumalan julkinen pilkkaaminen tai loukaamistarkoituksessa julkisesti herjaaminen tai sen häpäiseminen, mitä uskonnonvapauslaissa tarkoitettu kirkko tai uskonnollinen yhdyskunta pitää pyhänä. Sitä on myös jumalanpalveluksen, kirkollisen toimituksen, muun sellaisen uskonnonharjoituksen tai hautaustilaisuuden häiritseminen meluamalla, uhkaavalla käyttäytymisellä tai muuten.

Uskonnonharjoituksen estämistä on väkivaltaa käyttämällä tai sillä uhkaamisella oikeudettomasti edellä mainitun kirkon tai uskonnollisen yhdyskunnan pitämän jumalanpalveluksen, kirkollisen toimituksen tai muun uskonnonharjoittamisen estäminen. Molemmista rikoksista voi seurata sakon lisäksi myös vankeusrangaistus. Uskonnonharjoittamisen estämisen yrityskin on rangaistava teko. On mahdollista, että tällaisiin tekoihin syylistytään myös sananvapauden rajoja ylittäen.

Vähemmistökirkot ja uskonnonvapaus

Vähemmistökirkot ja niiden jäsenet nauttivat periaatteessa lainsäädännön suojaa siinä missä muutkin. Miten tukea vähemmistökirkkoja, jotta uskonnonvapaus voisi toteutua? Käytännössä kysymyksen tekee ymmärrettäväksi, kun tarkastellaan, millaisia takeita konkretian tasolla voidaan saada ristiriitatilanteissa.

Vaikkei esimerkiksi Suomen Raamattuopiston edustajien sakottamisessa varsinaisesti ollut kysymys vähemmistökirkosta, voi olla vaikeasti

ymmärrettävissä yleisen lainsäädännön ja kirkon tunnustukseen pohjautuvien käsitysten välillä Itä-Suomen hovioikeuden tuomio 12.9.2002. Säätiö ei voinut vedota keittiötöitä tekevän työsyryntäasiassa avosuhteen osalta omaan, kirkon tunnustuksen mukaisen oppikäsitykseensä.

Hyvinkään käräjäoikeuden sakkotuomioita naispastorin syrjimisestä saivat seurakunnan oman pastorin lisäksi myös kirkollisen herätysliikkeen edustajat, jotka vetosivat kirkon tunnustuksen mukaiseen vakaumukseensa pappisviran hoitajan sukupuolesta.

Ratkaisut herättävät kysymyksiä. Kuuluuko kirkon oppiin liittyvien asioiden käsittely ollenkaan yleiselle oikeudelle? Voidaanko enemmistö-kirkossakaan tunnustuksen mukaisesti toimivien ja kirkon sisäiseen mielipidevähemmistöön kuuluvien uskonnon- ja omantunnon vapauden ydin tyhjentää pelkästään yhteiskunnalliseen lainsäädäntöön perustamalla?

Nämä esimerkit eivät suoraan kerro siitä, miten uskonnonvapauden toteutumista voitaisiin tukea vähemmistökirkkoissa. Ne kuitenkin ilmaisevat yleisemmin, millaisia ongelmia uskonnonvapauteen ja uskonnonharjoittamiseen liittyy, kun yleistä lainsäädäntöä sovelletaan tuomioistuimissa uskonnonharjoittamiseen.

Yhteiskunnan tuomioistuinten ratkaisuja voi olla vaikea pitää oikeudenmukaisina vähemmistökirkkojen tai valtaväestöä edustavan kirkon tunnustuksensisäisiin vähemmistöihin nähden nimenomaan uskonnonvapauden perusoikeuden toteutumisen kannalta.

PEKKA LEINO

Kirjoittaja on oikeustieteen tohtori ja Espoon hiippakunnan lakimiesasessori. Hän on tehnyt tutkimustyötä ja on hallinto-oikeuden sekä kirkko-oikeuden dosentti.

Leinolta on juuri ilmestynyt aforismirunokirja Satuloin aasini ja lähden heidän matkaansa. Kirjan tuotto menee lähetystyön, erityisesti Keniaan aids-orpojen hyväksi.

Lisää aiheesta:

Pekka Leino: Kirkko ja perusoikeudet

Pekka Leino: Ykseys vai yhdenasianliikkeet (Oikeus 2/2006)

Pekka Leino: Virka, laki ja vakaumus (Iustitia nro 23).

Missä olivat kristityt?

■ Maailmanhistorian vanhimpiin ihmisoikeusrikkomuksiin kuuluu juutalaisvastaisuus eli antisemitismi eri muodoissaan. Sitä esiintyy jatkuvasti kaikissa Euroopan maissa. Tähän problematiikkaan perehdyimme kesän alussa Venetsiassa ja Budapestissa, entisissä ghettoissa, kun Euroopan luterilaisten kirkkojen kirkko ja juutalaisuus -komissio (LEKKJ) kokoontui vuotuisen konferenssiin ja vuosikokoukseensa.

LEKKJ:n perustamiseen 31 vuotta sitten vaikuttivat merkittävästi sekä Martti Lutherin juutalaisvastaiset kirjoitukset että tarve sanoutua niistä irti. Tämä tapahtui LML:n yleiskokouksessa Budapestissa vuonna 1984. Toinen syy komission perustamiseen oli toisen maailmansodan aikainen holokausti, jossa noin kuusi miljoonaa juutalaista surmattiin, osa keskitysleirien kaasukammioissa.

Venetsiassa vierailimme keskiaikana perustetussa ghetossa, juutalaisten asuttamassa korttelissa, nimeltään Ghetto Nuovo. Varsinkin katolisen kirkon ja katolisten hallitsijoiden toimenpiteet johtivat aikanaan juutalaisten pakenemiseen maasta toiseen. Näin heitä päätyi myös Venetsiaan. Nyt tuo historiallinen paikka – varsinkin muuriin kiinnitetyt reliefit, joissa kuvataan juutalaisten kuljettamista keskitysleireihin, puhuttelee syvästi kävijöitä.

Näissä tilanteissa on usein kysytty: Missä silloin oli Jumala? Osovampaa olisi kysyä, missä olivat kristityt? LEKKJ:n kokouksen asialistalla olivat luterilaisten kirkkojen käyttämät katekismukset ja muu aikuiskasvatusaineisto kristinuskon juutalaisten juurien selkökulmasta. Kristinuskoa kokonaisuutena ei voi selkeästi hahmottaa ilman juutalaisuuden teologisten perusteiden tuntemista. Tätä näkökulmaa kaivataan entistä enemmän kirkkojen tuleviin julkaisuihin. Se poistaisi osaltaan juutalaisvastaisuutta.

Kirkko ja juutalaisuus -työryhmä perehtyi Budapestissa juutalaisuuden vaiheisiin ja keskustelimme monien juutalaisten kanssa. Nykyään Unkarissa on noin 100 000 juutalaista, joista liki 10 prosenttia käy ainakin kerran vuodessa synagogassa. Kävimme myös ghetossa, joka sijaitsee entisessä juutalaisten kaupunginosassa.

Tutustuttuamme muutamiin eri suuntausten

synagogiin kävimme myös kahdessa äskettäin avatussa museossa. Vuonna 2002 perustettu Kauhujen talo kertoo Unkarin lähihistoriasta, kidutuksen ja terrorin uhreista. Terrori kohdistui moniin vähemmistöihin, erityisesti juutalaisiin. Liikkeellä olivat äärikansallinen Nuoliristi-puolue, joka auttoi kansallissosialismin valtaan, ja myöhemmin kommunistit, joiden kaudella sorto jatkui.

Toinen uusi museo on Holokaustin muistokeskus, jonka sisääntulotilan seinässä kävijän pysäyttävät noin 118 000 murhatun juutalaisen nimet. Sama kysymys toistuu mielessä: Missä olivat kristityt? Miksi niin moni vaikenä tai oli välinpitämätön, lamaantui, ryhtyi terroriin, kielsi kristillisen uskon mukaisen lähimmäisenrakkauden? Vain muutamat panivat henkensä alttiiksi ja ryhtyivät vastarintaan ja pelastaviin toimenpiteisiin.

Entä tänään? Monet ihmiset elävät median unohtamina konfliktien keskellä. Miten olemme heidän rinnallaan? Lähetystyön kautta leviävä Kristuksen rakkauden ja oikeudenmukaisuuden sanoma on käytännöllinen ja kokonaisvaltainen. Siinä lähimmäisen elämäntilanteet otetaan huomioon sanoin ja teoin. Tälle on kysyntää eri puolilla maailmaa.

TIMO VASKO
lähetysteologi, dosentti

Var fanns de kristna?

■ Antisemitism, dvs. judefientlighet i olika former hör till världshistoriens största brott mot de mänskliga rättigheterna. Försättningsvis förekommer antisemitism också i alla länder i Europa. Detta problemkomplex fick vi en inblick i när vi i början av sommaren besökte tidigare ghetton i Venedig och Budapest i samband med att Europas lutherska kyrkans kommission för kyrkan och judendomen (Lutherische Europäische Kommission für Kirche und Judentum, LEKKJ) samlades till årskonferens och årsmöte.

En viktig orsak till att LEKKJ grundades vid Lutherska världsförbundets generalförsamling i Budapest 1984 var Martin Luthers judefientliga skrivelser och behovet att fransäga sig dem. Den andra orsaken var andra världskrigets holocaust, där cirka sex miljoner judar dödades bland annat i koncentrationslägrens gaskamrar.

I Venedig besökte vi ett judeghetto med namnet Ghetto Nuovo, som inrättades på medeltiden. Särskilt den katolska kyrkans och de katolska regenternas handlande ledde i tiderna till att judar flyttade från land till land. På det sättet hamnade en del i Venedig. I våra dagar gör den historiska platsen ett djupt intryck på besökarna – framför allt de reliefer i muren som visar hur judar transporterades till koncentrationslägren.

I dessa situationer har man ofta frågat sig: Var fanns Gud då? En mera relevant fråga vore: Var fanns de kristna? På konferensens agenda stod katekeserna och annat material för vuxna som används i de lutherska kyrkorna betraktat utifrån kristendomens judiska rötter. Det går inte att få en komplett bild av kristendomen utan att känna till grunderna i den judiska teologin. Detta perspektiv önskas i allt högre grad i de publikationer kyrkorna ger ut framöver. En integrering av perspektivet skulle bidra till att minska judefientligheten.

I Budapest studerade vår kyrkas arbetsgrupp för kyrkan och judendomen olika skeden i judendomen och diskuterade med många judar. I Ungern bor numera omkring 100 000 judar, varav närmare 10 procent går i synagogan åtminstone en gång per år. Vi besökte också ett ghetto i en tidigare judisk stadsdel.

Efter att ha stiftat bekantskap med synagogor från olika trosriktningar besökte vi också två nyöppnade museer. "Skräckens hus" som öppnades 2002 beskriver Ungerns närhistoria, offren för tortyr och terror. Terrorn riktades mot många minoriteter, särskilt judar. Bakom terrorn stod det ultranationalistiska Pilskorspartiet, som hjälpte nationalsocialismen till makten, och senare fortsatte kommunisterna förföljelserna.

Det andra nya museet var ett Holocaust-minnescenter där besökaren genast innanför dörren stannar upp inför namnen på omkring 118 000 mördade judar. Samma fråga infinner sig: Var fanns de kristna? Varför var det så många som teg, inte brydde sig, lamslogs, gick med i terrorn, förnekade den kristna kärleken till medmänniskorna? Bara några få satte sitt liv på spel, gjorde motstånd och försökte rädda andra.

Och hur är det i dag? Många människor lever mitt i konflikter som är bortglömda av medierna. Ställer vi oss vid deras sida? Det budskap om Kristi kärlek och rättvisa som sprids genom missionen är konkret och inkluderande. Där beaktas medmänniskans livssituation i ord och handling. Detta finns det behov av på många håll i vår värld.

TIMO VASKO
Missionsteolog, docent

Raamatunkääntäjä Leonid Jandakov jakamassa nimikirjoituksia käännösurakan valmistuttua.

Marinkielinen Uusi testamentti valmistui

Maaliskuu 4. päivä 2008 oli tärkeä päivä marilaisten historiassa. Silloin julkistettiin Venäjän Marin tasavallan pääkaupungissa Joshkar-Olassa marinkielinen Uusi testamentti Y Cugyn.

Tämä lähes 15 vuoden työn tulos sai kauniin ulkoasun ja arvovaltaisen kuulijakunnan, jossa olivat edustettuina paitsi Suomen Raamatunkäännösinstituutin ja Suomen Piilaseuran työntekijät myös Marin tasavallan kulttuuriministeri ja ortodoksikirkon paikallinen piispa **Ioann**. Tilaisuuden keskeisin henkilö oli kuitenkin marinkielisen Uuden testamentin pääkääntäjä, lehtimies ja kirjailija **Leonid Jandakov**.

Julkistamistilaisuuteen Joshkar-Olan keskus-kirjaston auditoriosaliin oli kokoontunut satapäinen kuulijakunta juhlistamaan historiallista tapahtumaa. 550-sivuisessa kirjassa on nahkakannet ja kiitettävän suuret kirjaimet.

5000 kappaleen painos sai näin lähtölaukauksen matkalleen. Todennäköisesti kirja loppuu pian, koska kirjastoihin ja kouluihin menevät kappaleet vievät suuren osan painoksesta.

Tervehdyksiä toivat muun muassa työn suoje-
lija, Marin tasavallan ortodoksinen piispa Ioann,
ja tasavallan kulttuuriministeri. Hän totesi, että
omalle kielelle käännetyn Uuden testamentin
myötä marilaiset siirtyvät sivistyskansojen jouk-
koon.

Puheenvuoron käytti myös suomalainen Raamatunkäännösinstituutin marinkielisen Uuden testamentin kielikonsultti **Tiina Ollikainen**, joka on kieliasiantuntijana koordinoanut käännöstyötä. Käännöstyön pääsponsorin edustajana oli mukana Suomen Piipliaseuran apulaisjohtaja **Martti Asikainen**.

Suuri askel Inkerin kirkolle

Merkittävin oli marinkielisen Uuden testamentin pääkääntäjän, Leonid Jandakovin puheenvuoro. Tämä iäkäs kääntäjä on toiminut kirjailijana ja lehtimiehenä perimarilaisella Morkin alueella 100 kilometriä Joshkar-Olasta kaakkoon.

Ensin hän teki koekäännökset erikseen jokaisesta evankeliumista ja sitten koko Uudesta testamentista. Hän oli mukana myös marinkielisen Lasten Raamatun käännösryhmässä. Itse olin tilaisuudessa marinkielisten luterilaisten seurakuntien edustajana ja samalla Bashkirian tasavallassa tehtävän marinkielisen luterilaisen lähetystyön edustajana.

Tällä hetkellä pääosa marinkielisestä hengel-

*Uuden testamentin myötä
marilaiset siirtyvät
sivistyskansojen joukkoon.*

lisestä työstä tehdään Inkerin kirkon toimesta Marin tasavallassa ja Bashkiriassa, ja siksi Uuden testamentin saaminen mariksi oli paitsi suuri ilon aihe myös lähetystyölle ratkaisevan tärkeä lisä.

Ilon aihe on myös se, että kun vuonna 1993 aloitin Anu-vaimoni kanssa lähetystyön marilaisten parissa Marin tasavallassa, samanaikaisesti aloitettiin Uuden testamentin käännöstyö Marissa Suomen Raamatunkäännösinstituutin toimesta.

Nyt meillä on 15-vuotisen työn hedelmänä marinkielinen Uusi testamentti, jota tulemme ahkerasti käyttämään työssämme tämän 620 000 käsittävän, suurelta osin luonnonuskonnon kannattajista, koostuvan sukulaiskansan kesellä.

Ainoa kriittinen huomautukseni ovat marinkieliseen Uuteen testamenttiin lisätyt venäjänkieliset sanat (Herra, pyhä jne), jotka koekäännöksissä olivat marinkielisinä. Ortodoksikirkko kuitenkin pakotti vaihtamaan sanat venäjänkielisiin vastikkeisiin.

JUHA VÄLIAHO

*Birskin marilaisen luterilaisen seurakunnan kirkkoherra,
Inkerin kirkon Uralin rovastikunnan lääninrovasti*

Kuva: Jussi Mursula

Uusi testamentti kuuluu Juha ja Anu Väliahon työn tärkeimpiin välineisiin.

Ihmiskauppa – vanha ja uusi vitsaus

– Kun seurakunnan työntekijät ryhtyvät hakemaan tietoa ihmisoikeuksia polkevasta ihmiskaupasta, se palkitsee. Tärkeää on myös kuulla muualta maailmasta, että aina voimme tehdä jotakin. Näin kuvaa kirkon ihmisoikeussihteeri Kati Jääskeläinen.

– Median rooliin uskontojen vuoropuhelussa kuuluu totuudellinen puhe kaikista osapuolista, Kati Jääskeläinen toivoo.

Ihmisoikeusliitossa ihmisoikeuskysymyksiin vihi-
kiytynyt **Kati Jääskeläinen** on työskennellyt reilut neljä vuotta kirkkohallituksessa. Toimenkuvaan kuuluu ihmisoikeuskysymysten lisäksi Kirkkojen maailmanneuvoston väkivallan vastainen

vuosikymmen sekä uusimpana tonttina romanien parissa tehtävä työ.

Jääskeläisen työ linkittyy maahanmuuttajatyön kysymyksiin, jotka varsinaisesti ovat työtoverin, maahanmuuttajasihteerin **Marja-Liisa Laihian**

vastuulla. Molempien kontrolle kuuluu seurakuntien työntekijöiden kouluttamista, lainsäädäntöön vaikuttamista, tiedottamista, verkostoitumista sekä kansainvälisten sopimusten seuraamista.

Ennen kirkkohallituksen pestiään Jääskeläinen oli hankkinut kenttäkokemusta vaalitarkkailijana muun muassa Indonesiassa, Sri Lankassa, Namibiassa ja Kosovossa. Tällä hetkellä hän on kirkko ja yhteiskunta -koulutuksessa.

– Työharjoittelu pakolaisten vastaanottokeskuksessa oli inspiroiva ja työn uskottavuuden kannalta tärkeä jaks.

Tieto auttaa tunnistamaan

Vuosi sitten julkaistiin Suomen ekumeenisen neuvoston toimesta kirjanen Ihmiskauppa - nykyajan orjuutta -kirjanen, joka kiteyttää olennaisen kirkkojen ihmiskaupan vastaisessa työssä.

Kirjanen, jota Jääskeläinenkin oli tekemässä, pohjustaa osaltaan syksyn sekä vuoden 2009 vastuuviikkoa. Vastuuviikkojen teemana on Ihmiskauppa -nykyajan orjuutta.

– Toivon, että aineistomme auttaa seurakuntalaisia keskustelemaan vaikeasta asiasta ja havahduttaa tunnistamaan, mistä on kysymys, Jääskeläinen sanoo.

Mitä sitten on ihmiskauppa? Lyhin määritelmä kuvaa sitä näin: Ihminen siirretään hyväksikäyttötarkoituksessa erehdyttämällä tai pakon avulla orjuuden kaltaisiin oloihin.

Ihmiskauppaa loukkaa ihmisoikeuksia riistessään ihmiseltä vapauden ja henkilökohtaisen turvallisuuden. Pahimmassa tapauksessa vaarassa on ihmisen henki.

Syrjäytyminen edistää ihmiskauppaa

Ihmiskaupan taustalla on yhteiskunnallisia, poliittisia ja taloudellisia ongelmia. Köyhyys ja syrjäytyminen, valtioiden hajoaminen ja sen aiheuttama turvattomuus ovat vieneet pohjaa monien

Pahimmassa tapauksessa vaarassa on ihmisen henki.

Oppia uskontojen vuoropuheluun

Ihmisoikeustyön kentälle kuuluu myös uskontojen vuoropuhelu. Siitä saatiin oppia keväällä, kun saksalainen teologian tohtori **Martin Affolderbach** vieraili Suomessa.

Saksassa lasketaan olevan 1.7 - 3.4 miljoonaa islaminuskoista (noin 4 prosenttia väestöstä), mikä merkitsee huomattavaa haastetta niin protestanteille kuin katolilaisillekin.

Affolderbach kertoi kirkkojen ja islamin vuoropuhelun alkaneen pienin askelin ruohonjuuritasolta.

– Tämä on myös meillä edessä, Kati Jääskeläinen sanoo.

Vuoropuhelu on Saksassa siirtynyt järjestykseen ja sieltä kirkon ja muslimijohtajien tasolle.

Vuoropuhelussa kirkollinen toiminta pyrkii tukemaan keskinäistä ymmärtämystä ja maahanmuuttajien sopeutumista niin, että vierastyöläisestä tulisi vierasperäinen kansalainen.

Saksan kirkkopäivillä on käyty kristillislislamilaista dialogia vuodesta 1980.

1990-luvulla syntyi kristillisten kirkkojen, muslimien ja juutalaisten toimesta ohjelma ulkomaalaisiin kohdistuvan vihamielisyyden, rasismin ja väkivallan voittamiseksi. Seuraavaksi toteutettiin tempaus Kutsu naapurisi kylään.

Vuoden 2001 syyskuun 11 jälkeen alkaneessa kristillis-islamilaaisessa dialogissa on keskusteltu tullut lisää kysymyksiä. Ovatko muslimit uhreja vai vastapelureita? Onko islam sopusoinnussa demokratian ja moniarvoisen yhteiskunnan perusajatuksen kanssa? Miten suhtautua poliittiseen ja uskonnolliseen fundamentalismiin?

Vuodesta 2005 alkaen Saksan evankelinen kirkko on kutsunut vuosittain muslimien johtoa vieraakseen. Turkki-laisten yhteistyökumppanien kanssa on keskusteltu uskonnonvapaudesta, uskonnonopetuksesta ja pappien ja imaamien yhteistyöstä.

Epäilyjä työvoiman hyväksikäytöstä rakennustyömailla ilmenee, mutta niitä on vaikea tunnistaa.

*Liki 80 prosenttia
ihmiskaupan uhreista
on naisia ja tyttöjä.*

elämältä. Samaan aikaan lisääntynyt järjestäytynyt rikollisuus käyttää hyväkseen kaikkein haavoittuvimpia ihmisiä.

Tarkkoja tietoja ihmiskaupasta ei ole olemassa, mutta ongelman nähdään kasvaneen nopeasti. YK ilmoittaa, että ihmiskaupan uhreiksi joutuu vuosittain 700 000 - 2 miljoonaa ihmistä. Valtaosan arvellaan olevan maiden sisäistä ihmiskauppaa, ja vain 15-20 prosenttia päätyy länsimaihin hyväksikäytettäväksi.

Liki 80 prosenttia ihmiskaupan uhreista on naisia ja tyttöjä. Seksityöhön päätyvien määriä voi vain arvailla. Erään tutkimuksen mukaan heitä olisi 70 prosenttia.

*Ihmisen käyttäminen
väkivalloin käyttötavarana
on synty heidän
ihmisarvoaan vastaan.*

Ihmiskaupan uhreista Suomessakaan ei ole tarkkoja tietoja. Epäilyt työvoiman hyväksikäytöstä rakennustyömailla ja ravintoloissa nousevat aika ajoin otsikoihin.

Prostituutitarkoituksessa lasketaan Suomeen tulevan viikoittain 200- 250 naista, joiden epäillään myyvän seksipalveluja. Vuosittain Suomessa arvioidaan vierailevan 10 000 - 15 000 prostituutia. Poliisin rikostutkinnasta saadun tiedon mukaan Venäjältä ja Baltiasta tulevat kuitenkin tietävät tulevansa myymään seksipalveluja.

Lähetystyö taistelee ihmiskauppaa vastaan

Suomen rikoslakiin ihmiskauppaa koskevia säädöksiä on tullut vuosina 2004 ja 2005. Ensimmäinen käräjäoikeuden tuomio törkeästä ihmiskaupparikoksesta annettiin kesällä kaksi vuotta sitten.

Uhrien auttaminen kuuluu viranomaisille. Kirkot kantavat kortensa kekoon yhteistyökumppaneina, ja niiden viesti on selvä: Ihmisen käyttäminen väkivalloin käyttötavarana tai voiton lähteenä on synty heidän ihmisarvoaan vastaan.

Ihmiskauppa – nykyajan orjuutta -kirjanen alleviivaa ennaltaehkäisevän työn merkitystä. Jos seurakunnat haluavat ottaa haasteen tosissaan vastaan, se merkitsee uudenlaista työtettä eri työalueilla.

Yksi ihmiskaupan tavoittamisen luonteva kanava on lähetystyö. Naisten ja tyttöjen kouluttamisella tuetaan syrjäytymisen ehkäisyä kouriintuntuvalla tavalla.

Koko yhteiskunnassa on Jääskeläisen mukaan tärkeää luoda sellainen ilmapiiri, jossa ihmiskaupan muodot eivät ole hyväksyttyjä.

– Omantunnon kolkuttelua tarvitaan. Vähällä huomiolla satamissa ja lentokentillä voidaan vaikuttaa esimerkiksi seksikaupan kysyntään, Jääskeläinen toteaa.

*Teksti ja kuvat
LEA LAPPALAINEN*

Kumppanuuden kipupisteitä

■ Kesäkuussa pidettiin Turussa neljännet Namibian evankelis-luterilaisen kirkon (ELCIN) ja oman kirkkomme väliset neuvottelut. Vuonna 2001 solmittiin kirkkojen välinen kumppanuussopimus. Suomesta mukana oli hiippakuntien ja seurakuntien edustajia Helsingin, Espoon ja Tampereen hiippakunnista, kirkkohallituksesta sekä Namibiassa toimivista kirkollisista järjestöistä. Tämä kertoo Namibiaan kohdistuvasta suuresta kiinnostuksesta.

Kirkkojen suhteilla on pian 140 vuoden historia. Suomen Lähetysseuran ensimmäiset lähetystyöntekijät saapuivat Ambomaalle, Namibian pohjoisosaan, vuonna 1870. Nyt namibialaisista suurin osa on kristittyjä. Luterilaisia on yli puolet väestöstä ja muita kristittyjä noin 30 prosenttia. ELCIN on suurin Namibian kolmesta luterilaisesta kirkosta. Sen tärkeimmät toiminta-alueet ovat maan pohjoisosassa, mutta sillä on kuitenkin seurakuntia koko maassa. ELCIN on kasvava kirkko. Valtaosa kastettavista on luonnollisesti kristittyjen perheiden lapsia, mutta mielenkiintoista on, että yli 14 prosenttia kaikista kastetuista vuonna 2006 oli aikuisia tai nuoria.

ELCIN:n pääsihteeri pastori Eliakim Shaanika jakoi puheenvuorossaan kirkkonsa suurimmat haasteet kahteen ryhmään. Ensimmäisen ryhmän muodostavat asiat, jotka liittyvät kirkon diakoniseen ja yhteiskunnalliseen tehtävään: köyhyys, työttömyys, HIV/AIDS -pandemia ja puute puhtaasta vedestä. Toiseen ryhmään kuuluvat kirkon sisäiset haasteet: pula työntekijöistä, työntekijöiden alaiset palkat ja kaupunkiyön vaikeudet. Myös muut namibialaisen delegaation jäsenet nos-

tivat työntekijäkysymyksen esiin. Kirkossa on 124 seurakuntaa, joiden keskimääräinen jäsenmäärä on yli 5000 henkeä, mutta useimmissa seurakunnissa on vain yksi pappi. Seurakunnissa on runsaasti vapaaehtoistyöntekijöitä, mutta pappispula uhkaa kirkon tulevaisuutta.

Kirkon työntekijöiden tilanne on osa kirkon omaehtoisuuden kehitystä. Juuri se tuntui olevan namibialaisten suurin huolenaihe. Suomalaiset osallistujat puolestaan kiinnittivät huomiota kirkon diakonisiin ja yhteiskunnallisiin haasteisiin. Piispa Tomas Shivute aiheellisesti kysyikin, ”Ymmärrätekö meitä?”.

Neuvottelu antoi meille suomalaisille osallistujille kotitöitä. Olemmeko ymmärtäneet oikein namibialaisten huolenaiheet? Tarvitaan myös suomalaisten tiiviimpää keskinäistä yhteydenpitoa ja suunnittelua, jotta innostuksemme ei koidu namibialaisten vaivaksi.

JAAKKO MÄKELÄ
TT Kirkon lähetysseurain

*Olemmeko ymmärtäneet
oikein namibialaisten
huolenaiheet?*

Piispa Munawar Rumalshahin mielestä ihmisten luo pitää mennä kristillisellä identiteetillä.

Piispa Munawar Rumalshah:

Kirkko sitoo haavoja

Pakistanilainen Peshawarin hiippakunnan piispa Munawar Rumalshah vieraili tammikuussa Suomessa.

Hiippakunta sijaitsee rauhattomassa ja konservatiivisessa luoteisessa rajamaakunnassa, Afganistanin rajalla. Kuinka kirkko toimii tällä alueella? Näitä kysymyksiä piispa käsitteli lehdistötilaisuudessa Suomen Lähetysseurassa ja YLE:n aamu-TV:ssä.

Uskonto ja identiteetti

”Etelä-Aasiassa ihmisen identiteetti on uskonto. Teidän tulee ymmärtää, että islamilainen maailma tuntee olevansa hyökkäyksen kohteena. Muslimit kokevat, että heidän uskontonsa ja kaikki mikä on heille tärkeintä, on uhattuna. He tulevat puolustautumaan viimeiseen veripisaraan asti.”

Uskonto ja terrorismi

”Ihmisten elämä Pakistanissa on vaikeutunut. On vaikea erottaa ystävää vihollisesta. Onneksi talibanit eivät ole pahemmin hyökänneet kristittyjä vastaan. Pakistanin nykyisessä yhteiskunnallis-poliittisessa tilanteessa heidän maalitaulunaan näyttävät olevan maltilliset muslimit eivätkä vähemmistöt.

Pakistanin luoteisessa rajamaakunnassa on tapahtunut merkittävä muutos kulttuurissa. Siellä ihmisen tappaminen ei ole ollut suuri juttu. Mutta itsemurhapommitukset eivät ole koskaan kuuluneet kulttuuriin. Vuonna 2006 niitä oli vain kuusi,

mutta 2007 jo kuusikymmentä. Se kuohuttaa ihmisten mieliä. Kuolemaa he eivät pelkää, mutta itsemurhapommitukset ovat saaneet heidät pois tolaltaan.”

Lakialoite kuolemantuomiosta

”Parlamentissa käsitellään lakia, jonka mukaan jo-kaista, joka kääntyy islamista johonkin muuhun uskontoon, rangaistaan kuoleamalla.

Ensi kertaa nelikymmenvuotisen pappisura-ni aikana olen alkanut ymmärtää salaa uskovia. Toisaalta kääntymisiä islamiin juhlitaan. Tässä Pakistan rikkoo YK:n ihmisoikeusartiklaa. Mutta kukapa siitä välittäisi.”

Siltojen rakentamisesta

”Me olemme osaltamme rakentamassa siltoja muslimi-yhteisöön päin. Tässä kuljemme mal-tillisten muslimien kanssa käsi kädessä. Militantit muslimit pysyvät kaukana. Olemme mukana Us-kon ystävät -nimisessä liikkeessä. Muslimit ovat uskon ihmisiä samoin kuin me.

Meidän on toimittava yhdessä. HIV, köyhyys, aseistautuminen ja sotiminen ovat valtavia asioi-ta, joihin mielestämme molempien uskontojen pitää puuttua. Mutta me vain käymme toisenlaista sotaa.”

Hiippakunta rajamaakunnassa

”Läsnäolomme rajamaakunnassa on mittaamatto-man arvokas asia. Suhteemme enemmistöyhteisön kanssa toteutuu diakoniatyön kautta, sairaaloissa, kouluissa, terveydenhuollossa. On paikkoja, johon kristityt eivät olisi aikaisemmin saaneet astua jalal-lakaan. Mutta me olemme siellä ja palvelemme ih-misiä, olkoot heitä tahansa - talibaneja, Al-Qaidan väkeä, ystäviä tai vihollisia.

Me olemme kokeneet sen, mitä Jumala antoi kansalleen Jeesuksessa Kristuksessa. Me emme pal-vele talibaneja emmekä Al-Qaidaa, vaan Jumalan lapsia.

Olemme kiitollisia Suomen kansalle, sen hal-

*Muslimit ovat uskon ihmisiä
samoin kuin me.*

litukselle ja erityisesti Suomen Lähetysseuralle, jonka työntekijät ovat vuosikymmeniä tehneet avainpaikoilla työtä eleettömästi ja uskollisesti meidän kanssamme ja meitä auttaen.”

Ei-kristilliset kirkolliset kansalaisjärjestöt

”Kehitysapukulttuuri hellii mielikuvaa, että sen työntekijät ovat sekularistisia yli-ihmisiä, asian-tuntijoita. He sanovat: ”Emme ole uskonnollisia, meillä ei ole uskonnon kanssa mitään tekemistä” – ettei vain kukaan epäilisi mitään. He hallitsevat myös kirkkojen kehitysapukulttuuria. He käyttä-vät YK:n, Maailmanpankin ja IMF:n analyyseja ja sirottelevat päälle hiukan jeesuskristusta suolaksi. Siinä on heidän manifestinsa.

Suurin osa varoista on kerätty Kristuksen ni-missä. He sanovat, että se on tarkoitettu kaikille. Mutta siihen kaikkeen ei kuulu kirkko. Pakistanin maanjärjestyksen aikana järjestöt eivät ottaneet paikallisia kirkkoja mukaan avustussuunnitte-luun, eivätkä käyttäneet hyväkseen kirkkojen asi-antuntemusta.”

Sitoutumisen haaste

”Menkää ihmisten luo selkeällä kristillisellä identi-teetillä. Muslimit kunnioittavat teitä silloin enem-män. Islam vaatii tietoista sitoutumista länsimail-ta. Esitän haasteen lännen kirkkoille ja yhteisöille: Älkää menkö vain alueille, joissa voitte toimia yl-häältä alaspäin. Maailma on käynyt liian pieneksi sellaiseen. Kyse on ajattelutavan muutoksesta.

Johdin lähetysjärjestöä Englannissa. Opin, että et saa rahaa punnan punttaa, jos puhut tasa-arvoi-sesta sitoutumisesta. On jatkuvasti myytävä ihmi-siä auttamisen kautta. Totta kai kyse on avusta. Mutta mielestäni siihen pitää liittyä tietoinen si-toutuminen, ja se tapahtuu yhdessä muita kult-tuureja ja uskontoja edustavien ihmisten kanssa. Vain sillä tavalla tapahtuu inhimillistä edistystä.

Älkää sitoutuko vain siellä, missä tarvitaan fyy-sistä apua. Voi olla muitakin tarpeita. Sekä meillä että teillä.”

*Käännös ja kuva:
JOUKO MARTTINEN*

*Piispan ajatuksista lisää seuraavilla sivuilla
ruotsinkielisessä osuudessa.*

Kan såren läkas?

I januari 2008 besökte
den pakistanska biskopen,
Munawar Rumalshah Finland.

Munawar Rumalshah: - Den kristna kyrkans närvaro i gränsprovinserna är oerhört viktig.

Han är biskop för Peshawar stift, som befinner sig i Pakistans nordvästra gränsprovins, ett turbulent och konservativt område vid gränsen mot Afghanistan. Här några av hans kommentarer på en presskonferens vid Finska Missionssällskapet. Se också den finskspråkiga artikeln.

Att skymfa det heliga

”Tron är en människas starkaste och heligaste känsla. Med vilken rätt skymfades och löjliggjordes en dansk tidning profeten Mohammed? Pressen i väst är så van att skymfa Jesus Kristus att allt är tillåtet. Har folk totalt förlorat vördnaden för det heliga i en annan religion? Och det kallas pressfrihet!

Ironiskt nog är det vi kristna i muslimska länder,

som får ta stöten och lida. Muslimerna uppfattar oss som en del av den kristna västliga världen.”

Kyrkans närvaro i gränsprovinserna

”Den kristna kyrkans närvaro i gränsprovinserna är oerhört viktig. Vår kontakt med majoritetsbefolkningen sker genom kyrkans diakoncenter, sjuk-

*Har folk totalt
förlorat vördnaden
för det heliga
i en annan religion?*

hus, skolor och genom hälsovård.

Det finns platser där ingen kristen tidigare kunde sätta sin fot, under några som helst omständigheter. Där finns vår kyrka i dag och tjänar människorna.

Varför arbetar vi på dessa gränsområden? Vi förkroppsligar Guds kärlek, som vi har fått uppleva i Jesus Kristus, till Guds människor. Vi gör det inte för att de är talibaner, inte för att de är al-Qaida. Vi gör det för att de alla är Guds barn, för att vi bryr oss om dem.

Under historiens lopp har detta stridande folk på gränsområdet negligerats av alla. Nu kommer de sårade till kyrkans sjukhus i Bannu och Tank. Vi har finländska kvinnliga missionärer i Tank. De har bott och arbetat där i årtionden. Bakom sjukhusets mur finns ett al-Qaidaläger. Missionärerna och sjukhusets personal sköter sårade, som kommer till sjukhuset. Patienterna vet vem personalen är och vad de står för. Gud har placerat dem där.”

”Han tvättar våra sår”

”Den 2 januari 2008 fick vi tillbaka överläkaren vid kyrkans sjukhus i Bannu. Han hade kidnappats och varit fängslad i 26 dagar. Jag vet att talibanerna hjälpte mig att hitta honom. De sade: ”Den här doktorn tvättar våra sår och hjälper oss.” Patienterna kommer inte till sjukhuset som talibaner eller Al-Qaida. Vi ställer inte heller några frågor. Kan ni tänka er en viktigare uppgift än denna?”

Den 17 januari dödades en ung kristen pastor av samma människor, eftersom han evangeliserade offentligt. Dessa två händelser beskriver situationen på området.”

Miraklet Pateka

”Tack vare Finska Missionssällskapet och andra vänner har vi ett utomordentligt exempel på hur förhållandet mellan kristna och ett fundamentalistiskt samhälle kan fungera. På Himalayas västra sluttningar i Pateka har vi ett utvecklingsprojekt, som berör sex byar och 500 familjer. Pateka ligger på ett område, som drabbades av jordbävningen i oktober 2005. Projektet omfattar utbildning, lantbruk och anskaffning av boskap.

Vi besökte Pateka under muslimernas Eid-fest i fjol, ledda av den lokala imamen. Sedan kom julen. Fyra muslimer från Pateka kom till Peshawar med sötsaker. De satte sötsaker i min mun och jag i deras. Tusen kristna var eld och lågor över vad de såg och sade att det var den bästa julgåvan de någonsin fått. Tidigare var det fullständigt omöjligt att tänka sig att kristna ens skulle kunna resa till detta område.

Vi vet att detta är en droppe i havet. Men vi är stolta över den droppen. Finska Missionssällskapet bygger nu en samskola i Pateka. För närvarande studerar 98 pojkar och över 100 flickor i kyrkans tältskolor i Pateka.”

Emigration av kristna

”Över femtio procent av de kristna på de palestinska områdena i Mellanöstern har emigrerat till väst. Det har varit möjligt tack vare deras sociala ställning och utbildning. Emigrationen av kristna i Iraq har också varit massiv.

I Pakistan hör de kristna till samhällets bottenkikt. De har varken ekonomisk livskraft eller möjlighet att emigrera på grund av sin låga utbildningsnivå. Arbetsmarknaden är stängd för de kristna. Om de får arbete, så är det därför att den muslimska majoriteten redan har fått arbete. Inget stöd för minoriteter i Pakistan ligger inom synhåll. Hur kan den kristna befolkningen i Pakistan bli en livskraftig och förkunnande del av samhället?

Dessa är allvarliga frågor för de kristna i islamiska länder. Hur skall de kristna kunna överleva?”

ANN-CHRISTINE MARTTINEN

*Vi förkroppsligar
Guds kärlek, som vi
har fått uppleva
i Jesus Kristus*

Elokuva etiopialaisnaisten taistelusta sukuelinten silpomista vastaan

Maailman terveysjärjestö WHO:n mukaan maailmassa on noin 100–140 miljoonaa naista, joiden sukuelimet on silpottu. Vuosittain sama kohtalo odottaa miljoonia tyttöjä.

Kuva: Jouko Marttinen

Etiopialaisen julisteen teksti suomennettuna: Tyttöjen ympärileikkauksen lopettaminen yhdessä. Suojelkaamme tyttölapsiamme. Emme saa vahingoittaa Jumalan luomaa!

Suomen Lähetyssseuran elokuva Naisten sukuelinten silpominen – Faaraan hovista savimajaan pureutuu ilmiön historiallisiin taustoihin ja yhteiskunnallisiin seurauksiin.

Elokuvan keskiössä on Etiopian evankelisen Mekane Yesus -kirkon tekemä työ haitallisen perinteen lopettamiseksi. Kirkon ponnistelut vaikuttavat naisten asemaan lähes koko maassa. – Sukuelinten silpomisen perinne elää sitkeästi, mutta myös kehitystä tapahtuu. Etiopiassa tapausten määrä on kääntynyt laskuun kirkkojen ja kansalaisjärjestöjen työn seurauksena, toteaa Lähetyssseuran av-tuottaja Jouko Marttinen.

Naisten sukuelinten silpomisella tarkoitetaan naisten ulkoisten sukuelinten osittaista tai täydellistä poistamista. Teko aiheuttaa äärimmäistä kipua ja johtaa pysyviin vammoihin. Sukuelinten silpomisen seurauksena myös synnytykset ovat usein vaikeita.

Tapa on yleisin Afrikassa. Lisäksi sitä esiintyy eräissä Aasian ja Lähi-idän maissa. Sukuelinten silpominen ei ole sidonnainen mihinkään uskontoon, vaan sitä harjoittavat niin muslimit, kristityt kuin luonnonuskontojenkin edustajat.

Elokuvan Naisten sukuelinten silpominen -verkko-version voi katsoa ilmaiseksi osoitteessa www.mission.fi tai seuran YouTube-kanavalla. DVD on tulossa myyntiin lähiaikoina. Elokuva sisältää otteita Mekane Yesus -kirkon valistusmateriaalista eikä sovellu alle 15-vuotiaille katsojille.

Etiopian evankelinen Mekane Yesus -kirkko on yksi maailman nopeimmin kasvavista kirkkoista. Perustamisvuonna 1959 kirkolla oli 20 000 jäsentä. Nyt Mekane Yesus on kasvanut jo lähes viisimiljoonaiseksi ja on maailman toiseksi suurin luterilainen kirkko heti Ruotsin kirkon jälkeen.

Elokuva on saanut Suomen ulkoasiainministeriön kehitysyhteistyötiedotustukea.

Kirkon ponnistelut vaikuttavat naisten asemaan lähes koko maassa.

Maahanmuuttajatyön sihteerille ihmisoikeuspalkinto

**Kirkon maahanmuuttajatyön sihteeri Marja-Liisa Laihia
on palkittu Ihmisoikeusliiton vuoden 2008
Ihmisoikeuspalkinnolla.**

Ihmisoikeusliitto on vuonna 1979 perustettu yleinen ihmisoikeusjärjestö, jonka päätoimintakohde on Suomi. Palkinto jaettiin seitsemännen kerran. Laihia palkittiin rohkeasta ja pitkäjänteisestä työstään maahanmuuttajien parissa huhtikuun alussa. Palkinto luovutettiin eduskunnassa.

Marja-Liisa Laihia on koulutukseltaan kulttuuri-antropologi. Laihia aloitti Kirkon Ulkomaanavun pakolaistyössä 90-luvun lopulla. Vuonna 2000 virka siirrettiin Kirkkohallituksen alaisuuteen.

Marja-Liisa Laihia näkee seurakuntien ja paikallisten työntekijöiden roolin maahanmuuttajatyössä keskeisenä.

Seurakunnissa kyetään kohtaamaan ihmisten todellisuks.

– Seurakunnissa voidaan olla tuntosarvina maahanmuuttajien parissa. Samalla voidaan myös seurata ihmisten todellista tilannetta, hätää ja pelkoa ja myös sitä, mitä viranomaispäätökset heidän kohdallaan merkitsevät ja selvittää perusteluja, näkee Laihia.

– Koko kirkko-organisaation haasteena on haastavaa, mitä suomalaisessa yhteiskunnassa ja maailmassa tapahtuu. On kannettava vastuu siitä, että puututaan epäoikeudenmukaiseen kohteluun. Koko kirkon tulee ottaa diakoninen ja profetaalinen tehtävänsä vakavasti.

Marja-Liisa Laihia totesi kesällä, että Suomen tulisi tuplata vuotuinen pakolaiskiintiönsä nykyisestä 750 pakolaisesta 1500 pakolaiseen. Laihia muistuttaa, että kiintiöjärjestelmä palvelee vastuullisesti ja pysyvästi kaikkein heikoimmassa asemassa olevia pakolaisia.

– Pakolaisleireillä ihmiset elävät välitilassa. Heillä ei ole paluun eikä lähdön mahdollisuuksia, ja elämästä puuttuu tulevaisuus. Kansainvälistä vastuuta pakolaisten uudelleen sijoittamisesta kannetaan aivan liian vähän, Laihia sanoo.

Suomen evankelis-luterilainen kirkko yhdessä Euroopan kirkkojen kanssa on määrä-

tietoisesti vaatinut pakolaiskiintiöiden kasvattamista. Euroopan kirkkojen siirtolaiskomissio (CC-ME) esittää, että ensi vuoteen mennessä enemmistö EU-maista olisi kiintiömaita. Tällä hetkellä vain alle kymmenen EU:n jäsenmaata ottaa vastaan pakolaisia säännöllisesti ja pysyvästi.

Marja-Liisa Laihia muistuttaa, että Suomi on yksi vanhimmista kiintiömaista Euroopassa.

– Kokemusta siis on, ja varaa olisi ottaa paljon enemmänkin vastaan. Kyse on humanitäarisestä maahanmuutosta. Valtion olisi tuettava riittävästi pakolaisia vastaanottavia kuntia, sillä niistä on tällä hetkellä pulaa.

(KT)

Marja-Liisa Laihia puhuu pakolaiskiintiön nostamisesta.

Lea Lappalainen

Naivius ei auta ihmisoikeuskysymyksissä

– Ihmis- ja perusoikeuksien tulisi toteutua paljon paremmin Euroopan unionin maissa, europarlamentaarikko Hannu Takkula sanoo.

Europarlamentaarikko Hannu Takkula seurasi keskikesällä korvat ja silmät tarkkana maailmanpolitiikkaa, erityisesti sydämellään olevaa Lähi-Itää. Alueen asioita hän on seurannut pitkään. Takavuosina tuli presidentti Tarja Halosen seurueessa tavattua muun muassa palestiinalaisjohtaja Jasser Arafat.

Iranin ja Israelin välit kiristyivät sydänkesällä, kun Iran uhosi ohjuskokeiltaan, ja kertoi vastaavansa niillä naapurimaiden kovaan kielenkäyttöön.

Samaan aikaan Kiina valmistautui olympialaisiin ja monet maat vaativat maailman väkirikkaita maata kiinnittämään huomiota maan ihmisoikeustilanteeseen.

Takkula myöntää että ihmisoikeudet ovat vaikea kysymys.

– Jonkun maan eristäminen esimerkiksi kauppaboikotin avulla, ei ole parasta politiikkaa. Tärkeää olisi, jos mahdollista, kuitenkin tuoda rohkeasti oma kanta esiin.

EU:lla parannettavaa

Ihmisoikeudet eivät toteudu täysimääräisinä myöskään Euroopan unionin alueella.

– Niistä puhutaan paljon, mutta tekoja pitäisi olla enemmän.

Takkula on puhunut vuosien varrella vähemmistöjen, muun muassa vammaisten puolesta. Tässä haastattelussa hän ottaa esiin Euroopan romanit. Kerjäävät Romanin romanit olivat kesällä silmätikkuna Helsingissäkin ja aiheuttivat jonkun verran yhteiskunnallista keskustelua.

– Romanisukuun syntyneen perusoikeudet eivät toteudu. Näin heillä on lähtökohtaisesti heikommät mah-

*Romanisukuun
syntyneen
perusoikeudet
eivät toteudu.*

dollisuudet peruskoulutukseen ja sen avulla työmarkkinoille pääsyyn kuin unionin maiden valtaväestöllä.

EU:n ihmisoikeuksien alivaliokunnan varajäsenenä toimiva Takkula toteaa, että EU on ennen muuta talousliitto, jossa muut arvot jäävät jalkoihin.

– Jos muut arvot painaisivat nykyistä enemmän, esimerkiksi Turkin jäsenyyttä ei kiirehdyttäisi, koska maan käsitykset demokratiasta, ihmisoikeuksista ja mielipiteenvapaudesta poikkeavat eurooppalaisten käsityksistä.

Takkulan mukaan on sinisilmäistä ajatella, että uusi jäsenmaa automaattisesti omaksuisi unionin arvoperustaan kuuluvat perusarvot.

– Vaikkapa Saksaan asettuneella turkkilaisyyhteisöllä ei Euroopassa ole aikomustakaan hylätä uskonnollisia ja muita traditioitaan.

– Tosiasia on, että olemme turkkilaisten kanssa monissa ihmisoikeuskysymyksissä eri puolilla. Ei siis pidä olla naiiveja, kun neuvotellaan maan liittymisestä Euroopan unioniin.

LEA LAPPALAINEN

Hannu Takkula liputtaa kristillisen arvopohjan näyttämistä myös politiikan isoissa kysymyksissä.

Israelissa eri uskonnot
elävät näkyvästi rinnakkain.

Sovinnon toivossa

**Trialogi on avain sovintoon,
uskoo piispa Munib Younan.**

Munib Younan, keskellä, saarnasi elokoussa Tuomasmessussa Helsingissä. Roy Rissanen (vas.) ja Gospel Ridersien puheenjohtaja Seppo Käpynen pitävät seuraa.

Kun minut valittiin piispaksi, sain palestiinalaiselta ystävältäni lahjaksi öljymaalauksen, joka esittää rabbia, pappia ja imaamia kolmisin keskustelemassa. Minua ilahdutti, että ystäväni oli oivaltanut teologiani. Mestariteosta ihaillessani en voinut kuitenkaan välttää muutamia vaikeita kysymyksiä.

Ensiksi tarkastelin kolmikon vaatteita. Ne olivat perin vanhanaikaisia. Mietin, onko trialogin aika ohi? Voidaanko hyvät suhteet, jotka vallitsivat Palestiinan kolmen monoteistisen uskonnon välillä ennen vuotta 1948, palauttaa ennalleen? Onko meillä kolmannen vuosituhannen alkaessa mitään todellisia mahdollisuuksia hedelmälliseen trialogiin?

Sitten totesin, että kaikki kolme olivat miehiä ja pappeja ja kukin ilmeisesti kuului yhteisönsä vanhimpiin. Ajattelin nykypäivän trialogiin osallistuvia. Ovatko he kaikki pappeja ja yhteisöjensä vanhimpia? Kuuluuko naisten, nuorten ja maallikkojen ääni lainkaan? Onnistummeko saamaan nuoret mukaan trialogiin, kuten mielestäni meidän tulee, jos toivomme sen onnistuvan?

Tuhoon tuomittu yritys

Ensimmäinen virallinen trialogi, johon osallistuin, oli Ruotsissa ennen Oslon sopimuksen allekirjoittamista. Siihen aikaan moinen yritys vaikutti epäonnistumaan tuomitulta, koska rakentavaa trilogia ei ollut käyty vuosikymmeniin. Ilmapiiri oli kireä ja osanottajat toivat avoimesti esiin pelkonsa ja ennakkoluulonsa. Mutta vaikeuksista huolimatta prosessi osoittautui arvokkaaksi kokemukseksi, jossa kasvoimme yhdessä ja koimme hengellisen herätyksen: se synnytti meissä halun jatkaa trilogia, jonka kautta voisimme rakentaa keskinäistä luottamusta ja lopulta tunnustaa ja hyväksyä toistemme erilaisuudet.

Niinpä suhtaudun luottavaisesti trialogin mahdollisuuksiin 2000-luvulla. En kuitenkaan usko, että trialogia voi verrata pikaruokaan tai -kahviin tai muuhun kaupalliseen tuotteeseen. Se ei heti johda tuloksiin. Pikemmin sitä voi verrata kouluun, jossa ideoita tutkitaan ja asioita oivalletaan

vähitellen, ja vaikeuksista selvittään yksi kerrallaan, sitä mukaa kun niitä tulee.

Dialogin vaikea taito

Uskon, että dialogi voi olla hedelmällinen vain seuraavien ehtojen toteutuessa:

On hyväksyttävä todellisuus. Meidän ei pidä puhua utopistisista ratkaisuista eikä takertua epärealistisiin odotuksiin. Meidän on hyväksyttävä, että todellisuus aina piirtää rajat toiveillemme ja pyrkimyksillemme. Hyväksyessämme ja määritellesämme todellisuuden tunnustamme myös erilaisuutemme. Silloin myös oivallamme todelliset mahdollisuudet lähestyä toisiamme.

On keskusteltava yhdestä asiasta kerrallaan. Meidän ei pidä yrittää ratkaista maailman kaikkia uskonnollisia ja poliittisia ongelmia samalla kertaa. Meidän on keskityttävä yhteen aiheeseen kerrallaan ja käsiteltävä sitä mahdollisimman perusteellisesti.

On vältettävä ehdottomia lausumia. Jos tarkastelemme joka asiaa vain omasta näkökulmastamme, oman uskontomme norsunluutornista, emme koskaan ymmärrä toisen oikeutettua asemaa. Dialogi merkitsee itsekeskeisestä individualismista luopumista ja Jumalan maailman suurenmoisen moninaisuuden löytämistä.

Toisen "erilaisuutta" on kunnioitettava. Vasta kun ymmärrämme, että me kaikki osapuolet olemme todellisia erilaisia ihmisiä emmekä stereotyyppioita tai karikatyyrejä, alemme kunnioittaa toinen toisiamme. Se on onnistuneen trilogian edellytys. Kunnioitus ei tarkoita välitöntä eikä sokeaa hyväksymistä. Se paremminkin tarkoittaa sitä, että kaikki dialogiin osallistuvat odottavat toisilta kunnioitusta ja haluavat vastaavasti kunnioittaa toista.

Jumalan hengen tulee olla läsnä dialogissa. Dialogi ei ole älyllinen harjoitus. Sillä täytyy olla hengellinen ja symbolinen ulottuvuus, jotta se olisi syvälinen ja kestävä. Meidän on alistuttava Jumalan tahtoon niin, että Jumala voi auttaa meitä olemaan itsekriittisiä ja samalla muuttaa meitä, jotta löytäisimme tien oikeudenmukaiseen nykyyhteen ja turvalliseen tulevaisuuteen.

Trilogian tehtävät

Joidenkin mielestä dialogi on älyllinen harjoitus, joka tuo jokaiselle hyvän olon muttei vaikuta lainkaan todelliseen elämään. Olen eri mieltä. Uskon,

Kuuluuko naisten, nuorten ja maallikkujen ääni lainkaan?

että dialogilla on kaksi olennaista tehtävää, jotka voivat muuttaa elämämme.

Dialogilla on papillinen tehtävä. Raamattu ilmoittaa selvästi, että uskonnon tehtävä on vaikuttaa sellaisten yhteisöjen syntyyn ja kehitykseen, jotka ovat hengellisesti kypsiä ja vastuuntuntoisia. Itse asiassa kaikkien uskontojen historiassa hengellisestä elämästä huolehtiminen on ollut aina äärimmäisen tärkeää. Mutta nykymaailmassa uskonto on menettänyt jalansijaa hengellisellä alueella. Sekularismi, ateismi ja uskonnollinen välinpitämättömyys sekä ahdasmielinen uskonnollinen fundamentalismi ovat työntäneet uskonnon syrjään. Onko sellaisessa maailmassa tilaa papillisesta osaa esittävälle dialogille?

Walter Brueggemann esittää mielenkiintoisen, näkemyksen auktoriteetin roolista kirkollisessa kasvatuksessa. Hän toteaa, että muinaisessa Israelissa Jumalan auktoriteetti oli kasvatuksen lähtökohta. Hän väittää, että tästä syystä uskonnollisen kasvatuksen tulee perustua vakiintuneeseen tunnustettuun arvovaltaan. Brueggemannin mukaan nykyajan ongelma on siinä, että kirkko on menettänyt arvovaltansa eikä Tooralla ole enää merkitystä. Uskon, että dialogi, jolla on papillinen tehtävä, voi palauttaa uskonnolle sen oikean paikan vahvana ja myönteisenä hengellisenä auktoriteettina. Sen sijaan että dialogi olisi merkityksetöntä älyllistä harjoitusta, se voi auttaa kaikkien kolmen uskonnon harjoittajia kehittämään ja vaalimaan hengellistä ulottuvuutta elämässään.

Profeetallinen tehtävä

Olen itse kokenut hengellisen herätyksen dialogin ansiosta. Kirkkoni jäsenten kysyessä, mitä muuta hyötyä kuin keskustelun iloa saan dialogista, vastaan, että sen ansiosta olen kasvanut hengellisesti ja oppinut näkemään Jumalan itsessä ja muissa.

Dialogilla on myös profeetallinen tehtävä. Vastuunsa tunteva uskonto ei voi pysyä muuttumattomana. Se on dynaaminen - aina liikkeessä edistään Jumalan tahtoa, luoden oikeudenmukaisuutta ja rohkaisten uusia ajattelun muotoja.

Raamatun profeetat eivät olleet suosittuja, koska he Jumalan tahtoa julistaen vastustivat instituutioita, jotka käyttivät uskontoa hyväkseen ja vääristelivät totuutta. Esimerkiksi profeetta Aamos sanoi: "Vie pois minun luotani virsiesi pahu!

En halua kuulla sinun harppujesi helinää. Mutta oikeus virratkoon kuin vesi ja vanhurskaus kuin ehtymätön puro” (Aam.5:23-24). Eikö Jeremia joutunut kärsimään, koska hän esitti Jumalan vaikut-
tavia ja raskaita ennustuksia kansaansa vastaan? Eikö Jeesus kärsinyt ristillä juuri siksi, että hän kyseenalaisti aikansa uskonnolliset ja yhteiskun-
nalliset instituutiot?

Jos dialogin on tarkoitus olla tehokasta ja inspi-
roivaa, sen on otettava profeetan rooli ja puhutta-
va yhteiskunnan epäoikeudenmukaisuudesta. Sen
on sovellettava nykytilanteeseen Jumalan oikeus-
käsitystä, joka edellyttää vääryyksien oikaisemista
ja ihmisoikeuksien edistämistä.

Näin ollen dialogi ei voi olla itseksensä puhu-
mista vaan sen täytyy edistää oikeudenmukaisuut-
ta ja pidättäyä kaikenlaisesta itsekkyydestä. Jos dia-
login on tarkoitus olla tehokasta ja inspiroivaa, sen
täytyy saada aikaan keskustelijoiden ajattelutavan
muutos ja tuoda ilmi vallitseva epäoikeudenmu-
kaisuus yhteiskunnassa. Dialogia ei voida käydä
erillään maailmasta, kieltäytyen profeetan osasta,
joka käsittelee aikamme asioita Jumalan näkö-
kulmasta, oikeudenmukaisuuden näkökulmasta.
”Oikeutta ja vain oikeutta” on dialogin äiti. Dia-
login profeettallinen rooli on tukea uskonnonva-
pautta, ihmisoikeuksia ja yhteiskunnallista oikeu-
denmukaisuutta. Dialogin uskottavuus perustuu
sen profeettalliseen julistukseen oikeuden puolesta
särkynneessä maailmassamme.

Rauhankasvatus dialogin avulla

Edistäessään sovintoa dialogin tulee olla malli su-
vaitsevaisuudesta ja sen tulee luoda uuden asen-
nekasvatuksen pohja. Sen tulee vaalia myönteistä
asennetta muita kohtaan - ei poliittisista syistä
vaan todellisen keskinäisen hyväksymisen vuoksi.
Kuten 1600-luvun Euroopassa, jolloin termi su-
vaitsevaisuus (tolerance) esiintyi uskonnollisen
kiistan yhteydessä, sen määritelmän tulisi kuu-
lua galatalaiskirjeen sanoin: ”Kantakaa toistenne
kuormia” (Gal.6:2).

Suvaitsevaisuus ei tarkoita kaiken sietämistä
vaan paremminkin erilaisuuden hyväksymistä ja
siihen myönteisesti suhtautumista sekä oivallusta,
että yhteiskunta hyötyy erilaisista elämäntyyleistä
ja ajattelutavoista. Dialogin edistämän rauhankas-
vatuksen tulee korostaa näitä seikkoja.

Ja nyt on rauhankasvatuksen aika. Vaikka meil-
lä kaikilla on tällä alueella myrskyisän menneisyy-
den aiheuttamia arpia, meidän täytyy vapauttaa
mielemme ja muistomme ja hyväksyä uusi kä-

Dialogissa on vältettävä ehdottomia lausumia.

sitys todellisuudesta rauhankasvatuksen avulla.
Israelilaislapsille opetetaan, että aseet ovat heidän
turvansa. Palestiinalaislapset näkevät israelilaiset
tappajina, jotka takavarikoivat heidän maansa,
pidättävät heidän isänsä ja estävät heidän van-
hempiaan menemästä ansiotöihin Jerusalemiin.
Molempien tulee vapautua näistä käsityksistä ja
oppia, että turvallisuus voi perustua vain sovin-
toon naapureiden kanssa.

Minulle on joskus esitetty, että israelilaiset
ovat piirretty kansa ja se leimaa heidän käytös-
tään. Vastaavasti palestiinalaiset ovat miehitetty
kanssa, ja se muovaa heidän käytöstään. Perheet,
tiedotusvälineet, koulut, ja yhteiskunta yleensä
antavat toisesta vain ruman kuvan. Miten voim-
me murtaa pahan kierteen? Rauhankasvatuksella,
joka perustuu suvaitsevaisuuteen, tasa-arvoon ja
anteeksiantamukseen.

Demonisoiminen estää rauhan

Saavuttaakseen rauhankasvatuksen tavoitteet dia-
login tulee toimia useilla alueilla. Sen täytyy

- saada muutos aikaan molempien kansojen kou-
lujen opetusohjelmassa, niin että kansallinen ja
uskonnollinen ylivertauisuuden tunne jäävät pois
ja tilalle tulee keskinäinen suvaitsevaisuus. Toisen
demonisoiminen on lopetettava ja on pyrittävä
tulkitsemaan historiaa objektiivisesti.

- rohkaista uskontokasvatusta, joka kertoo kaikis-
ta kolmesta uskonnosta niiden omasta näkökul-
masta. Meidän tulee välttää ahdasmielisiä tulkin-
toja tai vertailuja tai vääriä yleistyksiä. Lasten pitäi-
si saada myönteinen ja realistinen käsitys muista
uskunnoista sekä oppia suhtautumaan toisiinsa
ystävällisesti.

- edistää papiston, aikuisten maallikkojen, nuo-
rison ja lasten keskinäistä kanssakäymistä niin,
että kaavamaiset käsitykset murtuvat ruohon-
juuritasolla. Kertoessaan toisilleen kipeät ja iloiset
kokemuksensa he näkevät myös toinen toisensa
ihmisinä. Tämä valmistaa tietä oikeudenmukai-
selle rauhalle.

MUNIB YOUNAN

*Kirjoittaja on Jordanian ja Pyhän maan
evankelis-luterilaisen kirkon piispa. Teksti on hänen
kirjoittamastaan kirjasta Sovinnon toivossa Lähi-idässä ja
maailmalla, Suomen Lähetysseura 2004.
Välitsikot toimituksen.*

Medialähetystyö tavoittaa myös vainotut kristityt

Suuri osa maailman kristityistä vähemmistöistä elää hankalissa olosuhteissa: hindunationalismin, ateismin tai jyrkentyvän islamin paineissa.

Vaikeita alueita kristityille vähemmistöille ovat esimerkiksi Intia hindunationalismin, Kiina ateismin ja moni Lähi-idän, Keski-Aasian sekä Pohjois-Afrikan maa jyrkentyvän islamin paineissa. Medialähetystyön keinoin ja välinein (mm. radio, televisio ja internet) Sanaa voidaan välittää myös alueille, joille lähettien pääsy on vaikeata, ellei suorastaan mahdotonta.

Radiolähetysjärjestö Sanansaattajien (SANS) ulkomaisen työn johtajan **Timo Reuhkalan** mukaan ihmisoikeudet eivät muiden uskontojen piirissä ole yhtä tärkeitä kuin kristinuskon.

– Yhdistyneiden kansakuntien (YK) julistus ihmisoikeuksista nousee valistuksen hengestä ja yksilöllisyydestä. Sijaa ei anneta Jumalalle, eikä uskolle. Monet pykälät nousevat julistuksen syntyhetken historiallisesta ja poliittisesta tilanteesta, eikä niitä ehkä nykyisin muotoiltaisimme samoin, Reuhkala sanoo.

– Ihmisoikeudet nousevat kuitenkin vahvasti kristillisestä ajatuspohjasta, ja niitä on vaikea ymmärtää ilman kristillistä opetusta ja viitekehystä. Länsimaissa pidämme kristillistä viitekehystä itsestään selvänä, emmekä näe sen vaikutusta, vaan luulemme itse keksineemme ihmisen arvon.

– Ihmisoikeudet ovat kristityille hyvin tärkeä asia, koska YK:n julistus takaa oikeuden ja vapauden uskoa ja vaihtaa uskontoa. Ihmisoikeuksien julistus on muuttanut maailmaa ja oppineitten ihmisten ajattelua vahvasti viime vuosikymmeninä. Se on tehnyt jokaisen ihmisen arvon ja tasa-arvoisuuden tärkeiksi kaikille. Ihmisen elämä on ainitlaatuinen.

Eritrean ihmisoikeustilanne on maailman huonoimpia. Lautasantennit Asmaran katoilla osoittavat ihmisten tarvetta seurata kansainvälistä viestintää.

Kuva: Timo Reuhkala, SANS:n kuva-arkisto

Kansainvälisen radiolähetyksjärjestön, Trans World Radion, intialainen jälkihoitotyöntekijä Ajay Topno surmattiin viime syksynä Jharkhandin Sehadassa. Häneltä jäi leski ja neljä lasta (vas.).

Kirkkoja ei kaikkialla sallita

Timo Reuhkalan mukaan ihmisoikeusaktivistit pitävät erityisen vakavana Eritrean tilannetta Afrikassa. Maassa on vain neljä sallittua uskonnollista ryhmää: ortodoksinen, roomalaiskatolinen ja luterilainen kirkko sekä muslimiyhteisö. Luterilainen kirkko on ainoa viralliseksi hyväksytty protestanttinen kirkko, muut eivät saa maassa toimia.

– Hallitus rajoittaa hyväksytyjenkin kirkkojen toimintaa, ja ne kuuntelevat tarkasti hallituksen tahtoa. Kirkot, joiden edustajat eivät näin ole tehneet, ovat joutuneet ulos maasta tai maan

alle vainottuna kirkkona. Monet niiden kristittyistä ovat vangittuina, koska eivät noudattaneet lakeja.

– Eritrean valtio ei anna kansalaistensa vapaasti matkustaa ulkomaille. Heillä täytyy olla viisumi maasta lähtöön, vaikka ihmisoikeusjulistus nimenomaan takaa tämän vapauden. Maailmas-

Kun maailmassa on alettu vertailla uskovien määriä, hindufundamentalistit heräsivät puolustamaan uskoaan.

Kuva: Timo Reuhkala, SANSAn kuva-arkisto

Iranissa joukkoviestimien vaikutus tiedetään kokemuksesta merkittäväksi. Nykyisin esimerkiksi satelliittivastaanottimet ovat kiellettyjä, silti niitä käytetään runsaasti.

sa on vain hyvin harvoja maita, joissa vaaditaan tällainen viisumi kansalaisilta.

Arabimaat ovat tehneet kaksi ihmisoikeusjulistusta YK:n määrittämien ihmisoikeuksien rinnalle. Niiden pohjana on islam, ja ne poikkeavat monessa kohdassa YK:n julistuksesta. Hankalin kysymys on, onko uskonnon vaihtaminen sallittua.

– Arabimaissa SANSAn tukemien ohjelmien kuuntelijat joutuvat ristiriitaan kotimaidensa lakien kanssa, sillä monin paikoin jo ulkomaisten ohjelmien kuuntelu on kiellettyä ja esimerkiksi Iranissa satelliittilautasten omistaminen. Tosin siellä on valtavasti satelliittivastaanottimia, eikä hallitus kovin tehokkaasti estä niiden käyttöä,

Eritrean valtio ei anna kansalaistensa vapaasti matkustaa ulkomaille.

Reuhkala jatkaa.

– Iranin hallitus on hyvin tietoinen viestimien vaikutusmahdollisuuksista, koska islamilainen vallankumous ja shaahin vallastapano pohjustettiin aikoinaan c-kaseteilla levitetyillä puheilla.

Sekä Iranissa että Pohjois-Afrikan islamilaisissa maissa suhtautuminen kristittyihin on viime

Kiinalaisia Jadebuddhan temppelin edustalla Shanghaissa polttamassa suitsukkeita.

Kiina on periaatteessa ateistinen valtio, mutta sallii uskonnon.

aikoina jälleen tiukentunut. Esimerkiksi Algeriassa on puolet protestanttikirkkoista suljettu ja kristityiksi kääntyneitä painostetaan palaamaan muslimeiksi.

Yhtenäisyyttä, vaikka pakolla

Intia ja Kiina eivät ole tehneet vaihtoehtoisia ihmisoikeuksien julistuksia. Timo Reuhkalan mielestä olisikin mielenkiintoista nähdä, mitä nousisi maiden uskonnollis-filosofiselta pohjalta. SANSa tukee molempiin maihin lähetettäviä kristillisiä radio-ohjelmia, ja molemmissa maissa on ihmisoikeusongelmia uskonnonvapauden näkökulmasta.

Etelä-Intiassa on perinteisesti ollut paljon kristittyjä jo kristinuskon alkuvaiheista. He ovat saa-

neet rauhassa uskoa ilman suuria ristiriitoja.

– Kristinuskoko alkoi Intiassa levitä hiljalleen uuden ajan lähetystyön myötä ja sai jalansijaa uusilla seuduilla. Kun maailmassa on alettu vertailla uskovien määriä, hindufundamentalistit heräsivät puolustamaan uskoaan. Kaikki Intian heimouskontojen edustajat laskettiin hinduiksi, toisin kuin aiemmin. Hindulaisuuden luonteen takia heimouskonnot oli helppo sisällyttää siihen. Siitä seurasi, että hindulaisuudesta tuli vahvemmin valtion uskonto ja kaikista muista uskonnoista enemmän ulkopuolisia.

– Uskonnonvapaus on Intiassa monimutkainen kysymys. Periaatteessa valtio takaa sen ihmisille, mutta monissa osavaltioissa on voimassa uskonnon vaihtamisen kieltävä laki, ja uskonto merkitään ihmisten henkilökortteihin.

Kääntymisen selkeästi kieltävä laki on voimassa Arunachal Pradeshissa, Chhattisgarhissa, Gujaratissa, Himachal Pradeshissa, Madhya Pradeshissa, Orissassa ja Rajasthanissa. Jharkhandin alapuolella sijaitsevassa Orissassa kohdistui joulun aikaan kristittyihin ”suurhyökkäys”: ainakin viisi ihmistä kuoli ja parituhatta loukkaantui, tuhat taloa ja yli sata kirkkoa tuhottiin. Kristittyjä

Iloa ja intialaista intoa pienessä Bandian seurakunnassa Jharkhandin osavaltiossa.

vaadittiin kääntymään hindulaisiksi, jolloin yli sata pappia seurakuntalaisineen on joutunut pysyvästi pakenemaan kotikylistään.

Suomen pääministeri **Matti Vanhanen** vetosi kristittyjen puolesta vieraillessaan Intiassa helmikuussa. Suomessa toimivien kirkkojen johtajat ja useat Suomen lähetysneuvoston (SLN) jäsenjärjestöt allekirjoittivat Vanhaselle toimitetun vetoomuksen Intian kristityn vähemmistön ihmisoikeuksien turvaamiseksi.

Kiinassa uskonnonvapaus on Reuhkalan mukaan kehittynyt parempaan suuntaan sitten kulttuurivallankumouksen, tosin paikallisia eroja on hyvin runsaasti. Kiina on periaatteessa ateistinen valtio, mutta sallii uskonnon. Valtio haluaa kuitenkin "hallinnoida" uskonnollista toimintaa ja muokata siitä kiinalaista.

Valtio kontrolloi Kolmen itsen kirkkoakin, vaikka takaa sille myös tietyn toimintavapauden. Kiinan hallituksen huolena on suuren valtion pysyminen yhtenäisenä. Siksi se on epäluuloinen, jos jotkut ryhmät, kuten osa ns. kotikirkkoliikkeen jäsenistä, ei suostu valtion edellyttämään yhteistyöhön.

LEENA PUNKARI

Kristittyjen ihmisoikeudet ovat Kiinassa parantuneet sitten kulttuurivallankumouksen. Tosin alueelliset erot ovat suuria, eikä vainoja puutu.

Stereotypioissa totta ja valhetta

Uskontojen välinen vuoropuhelu on välttämätöntä. Muuten ei synny ymmärrystä eikä kunnioitusta.

Suomalainen on hiljainen ja rehellinen, venäläinen äänekäs ja epärehellinen. Hindu on poliittinen fundamentalisti tai rauhantekijä. Mustat ovat laiskoja tai varsinaisia työjuhlia. Islam on terroristien uskonto.

Näillä stereotypioilla liioitellaan ja yleistetään, leimataan ja pelkistetään sekä luodaan valtasuhteita ja eriarvoisuuksia. Meille vieraaseen heijastetaan ne piirteet, joita ei ajatella meillä olevan, tai jotka haluamme pois itsestämme. Aina kysymyksessä ei ole suoranaisesti valheellinen, muttei myöskään tosi tai kattava kuva kohteesta.

Ennakkoluuloja molemmin puolilla

Seurakunnissa elää stereotypioita ja ennakkoluuloja maahanmuuttajia kohtaan. Esimerkiksi muualta tulleen erilaisia jumalanpalvelustapoja saatetaan odoksua. Joskus etnisten ryhmien on vaikea saada kokoontumistiloja.

– Ymmärrystä ja hyviä kokemuksia löytyy, kun annetaan tulijoille mahdollisuuksia, **Tarja Hellsten** Helsingin seurakuntayhtymästä sanoo.

Kaikkein kovin pala suomalaisille tuntuu olevan islam. Myös venäläiset saavat osansa ennakkoluuloista ja ryssittelyä kuulee myös nuorten suista. Tämän takia monet venäläiset välttelevät äidinkieltä puhumista.

Stereotypiat elävät myös maahanmuuttajien mielessä. Suomalaisia pidetään edelleen hiljaisina, pidättyväisinä, jopa epäkohteliaina. Heidän kanssaan ei hevin ystävysty, ainakaan kovin nopeasti.

Viranomaisia kohtaan on ennakkoluuloja ja

suoranaista luottamuspulaa. Takana voi olla aikaisempia huonoja kokemuksia ja kielivaikauksia, jotka ovat johtaneet väärinkäsityksiin.

Kun maahanmuuttajien työttömyysaste kanta-väestöön verrattuna on kolminkertainen, se lisää eriarvoisuuden taakkaa.

– Pahimmillaan kaikki tämä voidaan kokea rasismitseksi ja syrjinnäksi, Hellsten sanoo.

Suomalaisessa tapakulttuurissa ulkomaalaisia hämmästyttää myös runsas ja julkinen alkoholinkäyttö. Moni kysyy myös, miten kristityn elämässä sopivat yhteen vapaa seksi tai perhesiteiden löyhyys.

Tiedostatko omat asenteesi?

Harvoin pääsee ennakoasenteistaan, ellei tunne eikä edes halua oppia tuntemaan vierasmaalaisia. Silloin jäädään helposti me ja ne -asemiin.

Seurakunnat ovat kantaneet kortensa kekoon monikulttuurisessa työssä järjestämällä toimintaa, jossa ihmiset voivat tutustua toistensa arkeen ja juhlaan.

– Kaikki seurakunnan toiminta, kuten myös kaksikieliset messut, monikulttuuriset leirit ja kerhot, on avointa, mutta tieto ei aina saavuta. Tiedottamista tulisi monipuolistaa ja keksiä uusia tapoja kutsua ihmisiä mukaan, Tarja Hellsten sanoo.

Hän näkee tärkeäksi lisätä seurakunnan työntekijöiden valmiuksia käsitellä ennakkoluuloja ja konflikteja. Yksi apuväline on MOD-koulutus, joka antaa työkaluja omaan kasvuun ja kasvatus-työhön.

– Omien asenteiden tiedostaminen on ensimmäinen askel. Oikea tieto auttaa, mutta sen tulee laskeutua sydämen tasolle.

Hellsten kuuluttaa myös maahanmuuttajataustaisten palkkaamista töihin ja mukaan luottamustehtäviin. Vähintä olisi tarjota työharjoittelupaikkoja.

– Maahanmuuttajataustainen kirkon vahti-

Joskus etnisten ryhmien on vaikea saada kokoontumistiloja.

Afrikkalaisnuoret kokeilevat kalaonnea Jyväskylässä, seurakunnan maahanmuuttajille järjestetyllä leirillä.

mestari tai iltapäiväkerhon harjoittelija ovat todellisia kulttuuriattaseaoja.

Mustavalkoisuus jähmettää

– Pitää tehdä ensin matkaa itseensä, tutkia taustaansa ja juuriaan. Sen jälkeen tie toisen luo ei ole niin pelottava, ja on helpompi hyväksyä hänen erilaisuutensa ja ainutlaatuisuutensa, Vantaan seurakuntien monikulttuurisuustyöntekijä **Sari Koistinen** miettii.

Koistinen sanoo, ettei oikein viihdy siellä, siellä

missä pyrkimys oikeassa olemiseen leimaa mustavalkoisesti keskustelua uskonnoista tai kulttuureista.

– Siellä missä on oman ajattelun avartamiseksi halua hankkia tietoa eri elämänalueilta, tärkeintä ei ole, kuka on oikeassa. Kun rakennetaan siltoja, ei lyödä toista Raamatulla eikä Koraanilla.

LEA LAPPALAINEN

*Tärkeintä ei ole,
kuka on oikeassa.*

Ihmisoikeusaktivistit vaikeuksissa Kiinassa

Ihmisoikeusaktivisteja valvottiin Kiinassa olympialaisten alla entistä enemmän. Monet olivat mielipiteidensä vuoksi syytettyinä ja vangittuina. Toisia taas pidettiin vankeina omissa kodeissaan.

Amnesty julkaisi huhtikuussa vuotta 2007 koskevat tilastonsa kuolemantuomioista ja teloituksista. Järjestön tietojen mukaan yli 20 eri maassa teloitettiin ainakin 1 252 ihmistä. Valtaosa teloituksista tehtiin Kiinassa, Iranissa, Saudi-Arabiassa, Pakistanissa ja Yhdysvalloissa. Yli 50 maassa ainakin 3 347 ihmistä sai kuolemantuomion.

Amnesty muistuttaa, että kuolemanrangaistuksen vastainen työ tuottaa myös tulosta. Viime vuonna YK:n yleiskokous teki historiallisen päätöksen kuolemanrangaistuksen lopettamisesta. Päätöslauselma hyväksyttiin suurella äänten enemmistöllä.

Amnestyn tietojen mukaan Kiinassa teloitettiin viime vuonna ainakin 470 ihmistä, mikä on selvästi vähemmän kuin vuoden 2006 yli tuhat teloitusta.

Kiina teloittaa maailman maista eniten ihmisiä, ja sen oikeuslaitoksen toiminnassa on suuria puutteita.

Amnesty vaatii, että Kiina täyttää olympialaisten alla antamansa ihmisoikeuslupaukset ja ryhtyy konkreettisiin toimiin kuolemanrangaistuksesta luopumiseksi. Ensiaskeleena Kiinan on vähennettävä niiden rikosnimikkeiden määrää, joista kuolemanrangaistus voidaan langettaa.

Kuolemanrangaistuksen vastainen työ tuottaa myös tulosta.

Uskonnot osaksi yhteiskuntaa

Uskontojen asemasta Kiinassa saadaan kahdetaisia viestejä: toisaalta kerrotaan vaikeuksista ja vastoinikäymisistä, toisaalta taas yhteistyöstä ja keskinäisestä luottamuksesta, joka voi luoda uskonnoille lisää liikkumatilaa.

Pekingin Renmin yliopiston Kiinan nykyuskontojen tutkimuksen professori **Xuan Fangin** mukaan uskontojen asema on parantunut Kiinassa vähitellen viime vuosien aikana. Uskontojen voimakas leviäminen on huomattu myös hallituksen taholta. Esimerkiksi kommunistisen puolueen viimeisimpien raporttien mukaan uskonnoille tulisi antaa positiivinen rooli sosialistisessa järjestelmässä yhteiskunnan elämän rakentamisessa.

– Uskonnot nähdään kuitenkin yhä ensisijaisesti työvälineinä yhteiskunnan kehittämiseen, eli niiden arvostus ei perustu niinkään siihen, että ne tyydyttävät ihmisten uskonnollisia tarpeita, sanoo Xuan Fang.

Hänen mukaansa monet uskonnot etsivät yhä asemaansa aitona osana yhteiskuntaa. Uskonnonvapaus toteutuu osittain.

– Ajoittain esimerkiksi buddhalaisuus muistuttaa kuin museoon pystytettyä näyttelyä, koska se on irrotettu todellisesta elämästä. Uskontoja ei saa harjoittaa eikä opettaa julkisilla paikoilla, vaan vain erikseen sovitussa paikossa, Xuan Fang toteaa. (KT)

Ilmakuvavetoomuksella
tempaistiin Kiinan
ihmisoikeuksien puolesta
29. kaupungissa. Helsingin
senaatintorilla vetoomus
muodosti sanan vapaus.

Maria Kirbasovan tapaus

**”He pakenevat, harhailevat vieraissa maissa, ja sielläkin sanotaan:
”Tänne he eivät saa jäädä”. (Valitusvirret 4:15)**

■ Kun Vanhan testamentin profeetat ruotivat yhteiskuntiansa tilaa vajaan kolme tuhatta vuotta sitten, heidän viestinsä oli selkeä: hyvinvoivat joutuvat tilille siitä, että polkevat köyhien oikeuksia ja sortavat heikkoja.” Tulkaa kaikki Samarian vuorille ja nähkää, mikä mellastus kaupungissa on käynnissä, millainen sorto siellä vallitsee. Heillä ei ole tajua oikeudesta – sanoo Herra – vaan he kokoavat omaisuutta palatseihinsa vääryydellä ja väkivallalla.” (Aamos 3: 9-10)

Profeettojen kritiikki kohdistui rikkaiden kerskakulutukseen niiden kustannuksella, jotka eivät voineet puolustaa oikeuksiaan. Jumalan silmissä ei ollut oikein, että ihmisiä kohdeltiin eriarvoisesti ja välinpitämättömästi.

Kun venäläistä aktivistia, nyt sairasta vanhusta, rouva Kirbasovaa oltiin kesän alkupuolella karkottamassa Suomesta, heräsi suomalainen oikeustaju. Viranomaisten tekemää karkotuspäätöstä eivät voineet ymmärtää sen enempää oikeiston, keskustan kuin vasemmistonkaan kannattajat, eivät adventistit, luterilaiset, ortodoksit, eivät päätoimittajat ja radio- ja tv-uutisten laatijat, eivät kansalaisaktivistit eivätkä ateistit.

Taustalla vaikuttivat varmasti kokemukset siitä, että tiukka lain kirjaimen tulkinta ja siitä seuraava viranomaistoiminta voivat johtaa yksittäisen ihmisen kannalta kohtuuttomiin ja epäinhimillisiin ratkaisuihin. Yhteinen toiminta sai aikaan muutoksen, kun viranomaiset äänestyspäätöksellä muuttivat linjansa. Lopullista ratkaisua ei vielä tiedetä, mutta yleisesti ollaan tyytyväisiä siihen, että yhteisestä välittämisestä kertovat monet ja eri suunnilta tulleet viestit menivät perille, ainakin tässä vaiheessa.

Suomalaisessa arvokeskustelussa on pohdittu, onko kaikkia ihmisiä kohdeltava hätätilanteessa aina samalla tavalla riippumatta heidän uskon-

nostaan, poliittisesta kannastana, etnisestä taustastaan, elämäntavoistaan ja käyttäytymisestään.

Minusta vastaus on selvä: käsitys ihmisen ja varsinakin heikossa asemassa olevan ihmisen loukkamattomasta arvosta on yleismaailmallinen arvo ja ominaisuus, joka on liitetty meihin jo luomistyössä. Ihmisoikeuksia ei voi puolustaa ilman yhteisiä arvoja, koska ahneus ja omanvoiton pyynti, kuvitellut tai todelliset etumme saavat meidät taipumaan olojemme itsekkääseen puolustamiseen ja unohtamaan tärkeimmän eli ihmisen loukkamattoman ihmisarvon.

Raamatun profeetat puhuvat selkokieltä myös tätä päivää ajatellen. He kertovat vakuuttavasti elämän tosiasioista ja haastavat samalla tunnistamaan ja kunnioittamaan elämän perusarvoja.

”Mutta oikeus virratkoon kuin vesi ja vanhurskaus kuin ehtymätön puro.” (Aamos 5: 24)

TAPIO LESKINEN

Kirjoittaja on teologian tohtori ja rovasti, joka työskentelee SLS:n ulkomaantyon apulaisjohtajana.

*Profeettojen kritiikki
kohdistui rikkaiden
kerskakulutukseen.*

Sanaa äidinkielellä

■ Kirkot ja lähetysjärjestöt ovat havainneet, kuinka olennaista on kohdata ihminen äidinkielellään. Elinolojen parantamisessa äidinkielen elinvoimaisuuden takaaminen on myös tehokas kehitysyhteistyön muoto.

Raamatunkäännöstyö on kokonaisvaltaista kielikehitystyötä. Käytännössä uusi hanke lähtee siitä, että tulee kutsu. Sen jälkeen tutustutaan kielivähemmistön kulttuuriin, kieleen ja maailmankatsomukseen huolella.

Raamatun kääntäminen vaatii vahvaa akateemista osaamista. Se ei pelkästään riitä, mikäli halutaan, että sana tulee kieliyhteisön arkiseen käyttöön. Sanojen on oltava merkitykseltään tuttuja ja ajankohtaisia. Kielen tulee olla laajasti hyväksyttyä ja painotuotteiden helposti saatavilla.

Päivi Jussila nosti mainitun asian esille missiologisessa symposiumissa Oulun lähetysjuhlien yhteydessä. Hän totesi, että kirkon opettajien ja työntekijöiden tulisi kiinnittää huomio siihen, mitä ihmiset tekevät. Kun Jeesus kohtasi ihmisiä tiellä, kaupungin vilinässä tai järven rannalla, hän ei kertonut heille, mitä tehdä, vaan kysyi mutkattomasti: Mitä sinä tahdot minun tekevän sinulle?

Raamatunkääntäjällä on oltava rohkeutta ja tahtoa esittää tämä kysymys. Heidän on luotettava ihmisen kokemukseen. Samalla on kyettävä yhdistämään ymmärrys muista kielistä ja teologinen tietämys, niin että käännös tulee ymmärrettäväksi.

Maailmassa arvioidaan olevan 4204 vähemmistökieltä, joilla ei ole omaa Raamatua, tai edes osia siitä. Käännöstyö on käynnissä 1953 kielen parissa.

Wycliffe ja sen kansainvälinen yhteistyöjärjestö SIL ovat mukana 1415 käännöshankkeessa.

Me suomalaiset olemme onnekkaita. Jumalan sana on ollut äidinkielellämme luettavissa jo 451 vuotta.

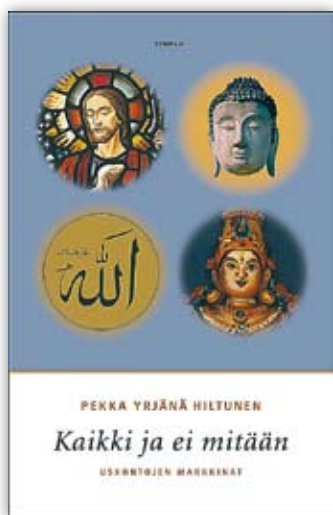
Mikäli haluamme edelleen jatkaa ponnisteluja vähemmistöjen ihmisoikeuksien, tasa-arvoisten ja inhimillisten elinolojen tarjoamiseksi, myös raamatunkäännöstyötä on jatkettava niin kauan kuin yllä mainitut ryhmät ovat ilman omaa kirjoitettua kieltä.

JUHA VALTA
Wycliffe-järjestön toiminnanjohtaja

Luotsi uskontojen markkinoille

Pekka Yrjänä Hiltunen:
Kaikki ja ei mitään: uskontojen markkinat. Kirjapaja: Helsinki 2007. 224 s.

Hiltusen kirja on oivallinen lukuelämys jäsentäessään aikamme varsin sekavaa uskonnollisten ilmiöiden kokonaiskenttää. Kristillinen arviointiperusta säilyy ja kulkee läpi teoksen. Siinä etsitään ja hahmotetaan tosissaan jokamiehen uskonto-teologiaa ja pohditaan uskontojen rinnakkaiselon käytäntöjä ja niihin kristityn perusteluja ja toimintatapoja.

Kirjan sisältö avautuu lukijalle kolmesta varsin virkistävästä näkökulmasta, joita tekijä nimittää ”tarkkailijaksi”, ”touhuilijaksi” ja ”rukoilijaksi”.

Pohtiessaan teoksen ensimmäisessä osassa ”Missä mennään” (s.15–98) nykyistä globaalia toimintaympäristöä ja sen muutoksia ”tarkkailija” käsittelee muun

muassa teemaa ”Uushenkisyys – aikamme kansanuskonto”. Tällöin syvennetään italialaisen uskontotutkija Massimo Intre-vignen väitettä, jonka mukaan noin puolella EU:n alueella asuvista ihmisistä on klassisesta kristinuskosta poikkeava jumalakäsitys.

Tunnusomaista Euroopan uskonnollisuudelle on paitsi maahanmuuttoislahin voimistuminen, myös uushenkisyys (new spirituality). Hiltusen mukaan uushenkisyyttä ei voi kuvata yhtenäiseksi uskonnolliseksi kentäksi tai ryhmäksi. Se on avoin itse valitsemaansa suuntaan, mutta ei kristinuskoon päin.

Luvussa ”Miten suvaita oikein” (s. 87–91) tekijä pohtii ongelmallista suvaitsevaisuuden termiä: Suvaitsevaisuus välinpitämättömyytenä. Ensyklopedistinen suvaitsevaisuus. Uskonnollisesti motivoitunut suvaitsevaisuus. Käytännön suvaitsevaisuus.

Hiltunen paneutuu myös dialogin eri lajeihin otsikolla ”Seurustelun taito” (s. 92–95). Näitä ovat: Arjen dialogi. Yhteisten huolenaiheiden dialogi. Spiritualiteetin dialogi. Teologinen dialogi. Teema on todella ajankohtainen, sillä läntisellä pallonpuoliskolla on kehitettävä valmiuksia siihen, että toisinuskovien kanssa eletään ja seurustellaan rauhanomaisesti.

Teoksen toisessa osassa ”Miten mennään” (s. 99–169) kirjoittajalla on ”touhuilijan” näkökulma, jolloin paneudutaan syvällisesti mystiikan monitahoisuuteen, harmonian problematiikkaan, kristilliseen mietiskelyyn, kymmenen käskyn tulkintaan, karismaattisen herätyksen vaiheisiin, profetoimiseen, ylistykseen ja

ääritiloihin.

Kolmannessa osassa ”Kuka menee” (s. 171–224) ”rukoilija” astuu luotsin paikalle, jolloin käy perustellusti selväksi, että kaikki uskonnot eivät opeta samaa. Hiltunen tarkastelee uskonnollista kokemusta monipuolisesti käyttäen eri lähteitä: esillä on juutalaisuutta, buddhalaisuutta, luterilaista kristinuskontulkintaa, raamatullista aineistoa ja kiinalaista ajattelua.

Kokonaisuutena teos onnistuu esittämään omakohtaisen haasteen lukijan mietiskeltäväksi. Kristitty todella tarvitsee selkeän identiteetin, että voi kohdata raittiisti nykyisen uushenkisyyden ajan monia uskonnollisia ja aatteellisia virtauksia.

TIMO VASKO
Missiologian dosentti

Uushenkisyys on avoin itse valitsemaansa suuntaan, mutta ei kristinuskoon päin.

Johdatus juutalaislähetysten työalueeseen

Risto Santala: Kenen te sanotte minun olevan? 169 s. Perussanoma 2008

Lähetyskurssien ohjelmiin kuuluvat n.k. työalue- eli kenttäkatsaukset. Tulevia lähetyssearnaajia tahdotaan tutustuttaa maihin, joihin heitä ollaan lä-

hettämässä: väkiluku, uskonnot, kansantulo.

Risto Santalan kirjan tulisi kuulua lähetysskurssien oppikirjoihin, vaikka siinä ei käsitellä mitään tiettyä maata. Sen sijaan kirja johtaa lukijansa kaiken lähetystyön lähtökohtaan, kysymykseen siitä, kuka Jeesus on. Erityisen kiperä tämä kysymys on ollut juutalaisten keskuudessa. Santala luo seikkaperäisen katsahduksen siihen, miten vanhat juutalaiset kirjoitukset ovat Jeesusta kuvanneet ja miten aikamme tunnetut juutalaiset ovat hänet nähneet. Kirjassa on kuvaus juutalaisia koskevasta uskontokeskustelusta; Santala on seurannut sitä ainakin vuodesta 1963, jolloin hän osallistui Logunklosterissa Tanskassa LML:n järjestämään dialogikokoukseen.

Jeesukseen uskovat juutalaiset ovat saaneet kirjassa oman jaksonsa, alkaen 1800-luvun uskoon tulleista rabbeista aina oman aikamme messiaanisiin juutalaisiin.

Kirja ilmestyi ensi kerran vuonna 1964 nimellä Kenenkä te sanotte minun olevan? Nyt käsillä oleva teos on sen uusittu laitos. Kirjan sisältöä ei kuitenkaan ole juurikaan muutettu. Kummankin lopussa on käytetyn kirjallisuuden luettelo, josta lähetysskurssien vastaavat voivat tarkistaa, onko heidän juutalaislähetystyötä koskeva kirjastonsa

ajan tasalla. Santala oli käynyt luettelon kirjat läpi jo vuoteen 1964 mennessä, ensimmäisellä työkaudellaan. Esimerkittistä paneutumista työalueeseen.

HEIKKI NURMINEN

*SLS:n Israelin lähetti ja
Lähi-idäntöyön sihteeri 1964-96*

Vaarallinen haaste?

**Irja Aro-Heinilä ja Eero Junkkaala (toim.):
Tehtävä vastaanotettu –
Lähetyksen lyhyt mutta
hauska oppimäärä.
Kuvitus Pekka Rahkonen.
SLS: Helsinki 2008. 144 s.**

Tehtävä vastaanotettu -kirja on suunnattu seurakuntien pienryhmille, erityisesti nuorille aikuisille ja työikäisille työkirjaksi lähetystyöstä. Irja Aro-Heinilän ja Eero Junkkaalan toimittama kätevä kokoinen kirja kulkee helposti mukana. Raikas ja nuorekas ulkoasu ja Pekka Rahkonen kuvitus tuovat oman mielenkiintoisen lisänsä sisältöön.

Kirjan avulla lähes kuka tahansa voi vetää ryhmän kokoon-tumisen. Tietojen ja tapausker-

tomusten pohjalta syntyy alustus ja keskustelukysymysten avulla on helppo lähteä käsittelemään aihetta syvemmin ryhmän kanssa. Jokaisen kokonaisuuden lopussa on aiheeseen liittyviä raamatunkohtia ja rukous.

Omassa työssäni uskon pienryhmyöskentelyn lisäksi hyödyntäväni uutta kirjaa monin tavoin, vaelluksella, leirillä, lähetyksissä, hieman soveltaen myös nuorteniltoissa ja rippikoulussa, aamunavauksissa ja oppituntivierailuilla. Kirjan lopusta löytyy lisäksi yli sata toimintaideaa.

Kirja ei anna vain valmiita vastauksia, vaan haastaa pohtimaan itse. Mitä kristinuskon sanoma sinulle merkitsee? Miten todistaisin uskostani muslimille tai maallistuneelle eurooppalaiselle? Miksi lähtisin/en lähtisi lähetystyöhön?

Kuten johdannossa sanotaan, kirja on hiukan vaarallinen, koska se haastaa myös toimintaan. Ellet halua myönteistä muutosta elämäsi, on parempi, että jätät sen lukematta.

Kirja antoi lukemisen perusteella sen, minkä ennakkomainos lupasi, ajankohtaista ja toimintaan haastavaa tietoa ja kertomuksia lähetystyöstä. Suositellen kirjaa kaikille seurakunnan työmuodoille, pienryhmille ja miksei vaikkapa koulujen uskonnonopetukseen.

MINNA SORVALA,
lähetyssihteeri

*Santalan kirjan
tulisi kuulua
lähetysskurssien
oppikirjoihin.*

*Kirja ei anna
vain valmiita
vastauksia.*

Lähetyskonferenssi Trans4mission08 nuorille aikuisille

Kristittyjen yhteinen Trans4mission08 kokoaa 400–700 nuorta aikuista Munkkiniemen yhteiskouluun Helsinkiin 24.–26.10.2008. Suomen lähetysneuvoston (SLN) ja Maailman evankelioimisen Suomen keskuksen (MESK) jäsenyh-teistöjen eli suomalaisten lähetysjärjestöjen ja kirkkokuntien yhteinen lähetyskonferenssi on lajissaan ensimmäinen.

Trans4mission08 tarjoaa nuorelle aikuiselle mahdollisuuden löytää oman paikkansa lähe-tystyössä, vahvistusta kutsumukseen, uusia ys-täviä yli kirkko- ja seurakuntarajojen, tutustu-mista lähetysjärjestöjen toimintaan, Jumalan läsnäoloa ja innostavaa ohjelmaa.

Yhteisen ohjelman lisäksi nuoret aikuiset osallistuvat vuorovaikutteisiin kanaviin, joi-den aiheita ovat rukous ja lähettäminen, val-mentautuminen lähetystyöhön ja ammatin kautta kentälle, pioneerityö, kokonaisvaltai-nen lähetystyö, Eurooppa lähetyskenttänä ja uususkonnollisuus, medialähetystyö, raama-tunkäännöstö, maahanmuuttajien ja islamin kohtaaminen ja lähetystyö vainojen keskellä.

Trans4mission08:n Keitaalla nuoret aikuiset voivat keskustella kutsumuksestaan kah-den kesken kokeneiden lähetystyöntekijöiden kanssa. Lähetysjärjestöjen ja seurakuntien oma

Jakaranda musisoi konsertissa.

lähetystyö on esillä Basaarissa. Mediabasaarissa nuoret aikuiset voivat kokeilla omien tv- ja ra-dio-ohjelmien tekemistä.

Lähetyskonferenssin ulkomaisina puhuji-na toimivat **Moses Parmar** Pohjois-Intiasta ja **Rami Fellemon** Jerusalemlasta. Parmarilla on yli 25 vuoden kokemus merkittävästä lähetys-työstä kastittomien dalitien parissa. Fellemon on palavasydäminen nuori evankelista, jonka johtama JEO-järjestö tavoittaa Israelin, Länsi-rannan ja Gazan arabeja.

Tapahtumassa ovat mukana myös **Leena** ja **Kalevi Lehtinen**, **Eero Junkkaala**, **Ante-ro Laukkanen**, **Niilo Närhi**, **Pirkko Säilä**, **Thorleif Johansson**, **Petri Mäkilä**, **Olli Pit-känen** ja **Timo Vasko**. Musiikissa kuullaan **Markus Lehtosta**, **AK bandia** ja **Jakarandaa**.

Ilmoittautuminen konferenssiin tapahtuu osoitteessa www.lahetyskonffa.fi

Tossuun vauhtia

Vapaaehtoistoiminnan valtakunnalliset neu-vottelupäivät pidetään 12.–13.11. Helsingissä, kirkkohallituksessa, Satamakatu 11. Neuvotte-luun kutsutaan nuorisotyönohjaajia, pappeja, diakoniatyöntekijöitä, lastenohjaajia, lähe-tyssihteereitä ja muita vapaaehtoisten kanssa työskenteleviä. Neuvottelun teemana on Tos-suun vauhtia.

Päivien tavoite on keskustella vapaaehtois-työn kokemuksista ja toiminnan linjauksista sekä vahvistaa moniammatillista yhteistyötä.

Osanottomaksu on 50 euroa, joka sisältää kahvit ja lounaan.

Ensimmäisen päivän aamuesitelmässä kirkkoneuvos **Seppo Häkkinen** selvittää osallisuutta vapaaehtoistoiminnassa. Lounaan jälkeen aiheena on Vapaaehtoisia näköpiirissä

– strategisia näkökulmia. Puheenvuoron käyt-tävät Mikkelin hiippakuntasihteeri **Ulla-Maija Harju** ja Kirkkopalvelujen koulutuspäällikkö **Henrietta Grönlund**. Heitä kommentoi toi-minnanjohtaja **Eero Jokela** Suomen Poikien ja Tyttöjen Keskuksesta.

Toisena neuvottelupäivänä tutkija **Tomi Oravasaari** puhuu aiheesta Kirkko kansa-laisyhteiskunnassa. Häntä kommentoi projek-tisuunnittelija **Jatta Vikström**.

Päivät päättyvät Laadukkaaseen vapaa-ehtoistyöpajaan ja tämän päivän haasteiden peilaamiseen. Työskentelyn vetävät diakoni **Marko Pasma** ja erityisnuorisostyöntekijä **Juha Kasari**.

Ilmoittautumiset 17. lokakuuta mennessä, arja.kunnala@evl.fi

Lähetyspyhän aiheena rauha Jumalan kanssa

Kristittyjen yhteistä ekumeenista lähetyspyhää vietetään kymmenettä kertaa 11.–12.10.2008. Pyhä on tarkoitettu lähetystyön ekumeeniseksi juhlaaksi, jota paikallisseurakunnat voivat vietää yhdessä.

Aineisto keskittyy rauhaan Jumalan kanssa (Room. 5:1) ja siihen kuuluu kotimainen ja kansainvälinen ulottuvuus. Samana pyhänä kirkossa on uskonpuhdistuksen muistopäivä ja sunnuntain teemana on uskon perustus.

Ortodoksisissa kirkossa vietetään 22. sunnuntaita helluntain jälkeen eli Luukkaan kolmatta sunnuntaita ja luetaan evankeliumi Nainin leskestä (Luuk. 7:11–16). Suomen katolisen hiippakunnan ordon mukaan on kirkkovuoden 28. sunnuntai ja evankeliumitekstinä vertaus kuninkaanpojan häistä. Katolisen kirkon maailmanlaajuisia lähetys­sunnuntaita vietetään 19.10.

Lähetyspyhän keskeisenä tavoitteena on se, että samalla paikkakunnalla toimivat eri kirkkokuntien kristityt yhdessä kertovat Kristuksen maailmanlaajan kirkon lähetystyön tilanteesta. Teema voidaan sijoittaa jumalanpalvelukseen tai muihin tilaisuuksiin.

Lähetyspyhänä kutsutaan erityisesti rukoukseen kirkkojen ja kristillisten yhteisöjen ponnistelujen puolesta evankeliumin saattamiseksi heille, jotka eivät vielä tai eivät enää usko Kristukseen.

Lähetyspyhän aineiston kirjoittajat ovat eri kirkkojen ja yhteisöjen edustajia. Jokainen tuo oman yhteisönsä hengellisiä lahjoja jaettavaksi kristittyjen yhteisen lähetysnäyn virkistämiseksi.

Lähetyspyhän aineisto löytyy Suomen ekumeenisen neuvoston verkkosivuilta www.ekumenia.fi

Seurakunnan palkkiotoimisten ja vapaaehtoisten lähetys­sihteerien koulutus

1. osa 4.–5.10.08: Lähetys – yhteinen usko, yhteinen tehtävä

2. osa 25.–26.10.08: Kirkon lähetystyö ja lähetysjärjestöt

3. osa 22.–23.1.09: Seurakunnan lähetystyö

Paikka: Helsingin kristillinen opisto, Laajasalo
Kustannukset: 80 euroa /osio (40 euroa kurssimaksu ja ruoat, 40 euroa majoitus ja aamu- ja iltapalat)

Ilmoittautuminen: Helsingin kristillinen opisto, Kuukiventie 6, 00840 Helsinki, (09) 6219 0049, riitta.helander@khro.fi

Tiedustelut: Kirsti Sirviö p. (09) 180 2365, kirsti.sirvio@evl.fi tai Kirsti Kosonen p. (09) 129 7296, kirsti.kosonen@mission.fi

Järjestäjät: KLIK yhdessä hiippakuntien kanssa, Helsingin kristillinen opisto ja SLS

Lähetys­sihteerien neuvottelu 10.–11. 2.2009

Mikkelin seurakuntakeskuksessa pidetään lähetys­sihteerien neuvottelupäivät 10.–11.2.2009.

Ensimmäisenä päivänä on yhdistyksen vuosikokous, minkä jälkeen kirkon lähetys­sihteerit, TT **Jaakko Mäkelä** selvittää lähetysstrategiaa kirkon rakenteissa. Sen jälkeen aiheena on lähetys rippikoululaisille ja nuorille. Kanavien jälkeen vietetään Lähetys­sihteereiden yhdis-

tyksen 20-vuotisjuhlat.

Toisena päivänä uskontokasvatussihteerit **Pekka Y. Hiltunen** valottaa, mitä on olla uskontojen kohtaamana. Tämän jälkeen pohditaan lähetys­sihteerin ja teologin työparina työskentelyä. Päätösmessu on Mikkelin tuomiokirkossa.

Osallistumismaksu on 80 euroa, vain ti 60 euroa, vain ke 30 euroa. Sitovat ilmoittautumiset 19.12.2008 mennessä Mikkelin hiippakunnan lähetystoimistoon kaija.lehtoviita@mission.fi tai p. (015) 321 6036 (m,a, ke, to klo 8.30 -16) . Majoitukset jokainen hoitaa itse.

Messiaanisen juutalaisuuden hämmästyttävä kirjo

Jeesukseen Messiaana uskovia juutalaistaustaisia ihmisiä on Israelissa noin 10 000. Koko maailmassa heitä lienee liki 150 000.

– Radiotyön johtaja Udi Zofef messiaanisen Netivyah-seurakunnan toorakaappia avaamassa jumalanpalvelustilassa Jerusalemissa.

Netivyah (Herran polku) on messiaanisten juutalaisten toimintakeskus ja seurakunta Jerusalemissa. Sen toimialana on radiolähetystyö ja raamatunselitys hepreaksi ja venäjäksi Israelissa.

Toimistossa työskentelevät muun muassa johtaja **Hannah Kovner** (Venäjältä), nuorisotoiminnan johtaja ja opettaja **Yuda Bahanah** (USA), radion johtaja **Udi Zofef** ja hänen poikansa **Saul** (Israel).

Työntekijät kuvaavat Israelia varsin sekulaariksi valtioksi. Nuorisossa nyt paljon niitä, jotka

eivät usko Jumalalaan tai ovat ateisteja tai muita.

Messiaanisille juutalaisille keskeistä on usko Jeesukseen Messiaana. Toora on pidettävä toorana, mutta miten pitkälle, se on koko ajan keskustelun alaisena. Identiteettikysymys haastaa etsimään omaa tietä, mikä ei merkitse ortodoksisen juutalaisuuden seuraamista. Juutalaisuus on kotimme, jossa myös Jeesus ja apostolit olivat, monet sanovat.

Messiaaninen yhteisö on hyvin monitahoinen ja sekoittunut seurakunta, johon kuuluu juutalaisuudesta ortodokseja ja liberaaleja ja myös kristittyjä. Jotkut pitävät kipaa päässään, toiset eivät.

Yhdenmukaisuuden vaatimus historian kuluessa on vaikuttanut identiteettiin. Kuitenkaan Uutta testamenttia ei tulkita läntisellä tavalla, vaan omista juutalaisuuden perinteistä käsin. Se hyväksytään, mikä tulee juutalaisesta kulttuurista. Messiaanisilla on oma tiensä ilmaista uskoa Jeesukseen Messiaana.

Kristinusko kiinnostaa

Asenteet ovat Israelissa vuosisatojen jälkeen hiljalleen avautumassa kristinuskolle – inkvisition, vainojen ja holokaustin jälkeen. Ja kiinnostus on vähitellen lisääntynyt.

Tästä on osoituksena esimerkiksi professori **Israel Knollin** Jerusalemin heprealaisessa yliopistossa keväällä 2008 pitämät kaksi luentoa, Uuden testamentin juutalainen tausta ja Jeesus-teema. Nämä molemmat ovat samalla juutalaisuuden omaa historiaa. Paikalla kerrotaan olleen, varsinkin Jeesus-teeman kohdalla, runsaasti juutalaisia kuulijoita.

Juutalaisessa traditiossa, esimerkiksi liturgiassa on messiaanisten juutalaisten näkökulmasta keskeistä, että Jeesus on läsnä, vaikkei häntä mainita

nimeltä. Uutta on se, että nyt Israelissa on ensimmäinen sukupolvi, joka voi omissa yhteisöissä elää juutalaisen identiteettinsä mukaisesti ja samalla uskoa Jeesukseen Kristukseen. Aikaisemmin messiaaniset liittyivät historiallisiin kirkkoihin.

Messiaanisten juutalaisten määrä vaihtelee laskentaperusteista riippuen, seka-avioliittoja on paljon. Kokonaisluku on noin 10 000. Venäjältä on muuttanut Israeliin viime vuosina liki miljoona henkeä ja venäläisiä on mukana messiaanisissa yhteisöissä.

Ulkopuolinen on ulkopuolinen

Ulkomaiset lähetysjärjestöt lähtevät siitä, että lähetystyötä on tehtävä Israelissa – jotakin on tapahtuttava, että Jeesus palaa. Tällä toiminnalla ei kuitenkaan ole ollut merkittävää menestystä, koska ulkomaiset ovat ulkopuolisia eivätkä kommunikoi kontekstissa. Näiden sijaan messiaaninen juutalaisuus on osa Israelin kansaa ja juutalaista kulttuuria ja perinnettä ja osaa kommunikoida israelilaisessa kontekstissa.

Messiaaniset juutalaiset ovat parhaita todistajia Messiaasta. On tärkeää johtaa Jeesukseen uskovia messiaaniseen yhteisöön, joka pysyy maassa. Lähetysjärjestöillä on yleensä käytössä kaikessa omien kirkkojensa teologiat ja terminologiat, joihin uusia uskovia halutaan johtaa – ne eivät johda uusia uskovia messiaanisiin seurakuntiin, vaan omiin historiallisiin kirkkoihinsa.

Messiaaninen juutalainen, diakoni **Jelena Grushko** kertoi tulleen Kiovasta Israeliin 12 vuotta sitten. Kuusi vuotta sitten Jeesus kohtasi hänet. Elämä oli tuolloin murtumispisteessä hengellisesti. Kristuksen rakkaus puhutteli häntä ja elämä muuttui. Tässä elämäntilanteessa hän tuli

Shalhevetjaan, messiaanisten juutalaisten seurakuntaan. Samalla löytyi hengellinen koti, työpaikka ja myös lasten kaste-
paikka.

Grushkon mukaan yhteiskunta Israelissa on hyvin maskuliininen ja fundamentalistinen. Monenlaista väkivaltaa koetaan messiaanisten juutalaisten, juutalaisten ja muslimien kodeissa ja muualla. Kristittyjen diakonista apua annetaan näihin tilanteisiin. – Tarvitaan rakkautta, välittämistä, anteeksiantoa, hän sanoo.

Monia tulee Kristukseen uskoviksi nykypäivänä Israelissa. Monesti evankeliumi välittyy sellaisten ihmisten kautta, joilla itsellään on särkynyt sydän.

Jeesuksessa Kristuksessa ei ole miestä eikä naista, vaan perhe, joka on Kristuksen ruumis. Jumala uudelleen palauttaa heille alkuperäisen uskon; se johtaa laajaan perheeseen Kristuksessa.

Grushkon mukaan ortodoksijuutalaiset tuntevat hyvin Raamattua. Itse hän opiskeli Pyhää kirjaa ortodoksijuutalaisen, muslimin ja kristityn kanssa.

Tohtori Gerson Nerel on tutkinut messiaanisten juutalaisten itseymmärrystä.

Teksti ja kuvat
TIMO VASKO

Teksti perustuu kesäkuussa Jerusalemiin tehdystä matkasta laadittuun matkaraporttiin.

Matkan tavoite oli keskustella ja perehtyä eri kirkkokuntiin ja yhteisöihin kuuluvien hepreankielisten katolisten ja messiaanisten juutalaisten kanssa nykyiseen kokonaistilanteeseen ja kuulla heidän käsityksiään keskeisistä teologisista painopistealueista ja varsinkin messiaanisen liikkeen nykytilanteesta Israelissa.

Saako sanoa?

Kirkon evankelioimistyön konferenssi pidetään 23.–25.3.2009 Jyväskylässä, Rantasipi Laajavuorella. Teemana on Saako sanoa?

– Evankeliumi kulkee kahdella jalalla kirkon julistuksessa ja palvelussa. Muuten kirkko ontuu. Konferenssissa etsitään tasapainoa, innostusta ja yhteyttä tehtävässämme. Kukaan ei selviä yksin, konferenssin järjestäjät sanovat.

Konferenssi on tarkoitettu seurakuntien ja

kristillisten järjestöjen työntekijöille ja luottamushenkilöille sekä vastuunkantajille.

Ohjelmassa ovat mukana muun muassa professorit **Miikka Ruokanen** ja **Jouko Talonen** sekä kirkkoherra **Jouni Turtiainen**.

Majoitus yhden tai kahden hengen huoneissa. Kurssimaksu 100 e, opiskelijat 50 e. Ilmoittautumiset 31.1.2009 mennessä. Ohjelma löytyy syyskuussa verkosta: www.evl.fi/keskushallinto/ajankohtaista.

Järjestäjänä toimii kirkkohallitus/kirkon evankelioimistyön toimikunta.

Kirkon lähetystyön juhlavuosi lähestyy

Seminaareja, symposiumeja, etnisiä messuja ja loistokasta estraditaidetta maailman eri puolilta.

Ensi vuoden tammikuussa tulee kuluneeksi 150 vuotta Suomen Lähetysseuran perustamisesta. Tuleva vuosi on sekä Suomen evankelis-luterilaisen kirkon lähetystyön että Lähetysseuran juhlayvuosi.

Ohjelmistossa on seminaareja, symposiumeja ja suuri määrä etnistaustaisia juhlamessuja. Niin

ikään estraditaidetta on monipuolisesti edustettuna: on musikaaleja, konsertteja, draamaa, tanssia niin suomalaisten seurakuntien kuin yhteistyökirkkojen toteuttamana.

Ennennäkemättömät kirja-aarteet ja arkistojen harvinaisuudet esittävät Helsingin Tuomiokirkon kryptan ja lähetysmuseon näyttelyissä. Juhlamatkat puolestaan vievät lähetystyön ystäviä tutustumaan eri työalueille.

Nojatuolimatkaa odottaa monipuolinen juhlayvuonna julkaistava kirjallisuus.

Juhlayvuosiseminaari tämän vuoden marraskuun 10. päivä aloittaa juhlayvuoden vieton. Juhlamessua vietetään tammikuun 18. päivänä Helsingin Tuomiokirkossa. Ensi vuoden lokakuussa vietetään puolestaan valtakunnallista lähetystyöntekijöiden saarnasunnuntaita, jolloin toivotaan kaikkien lähetysjärjestöjen olevan liikkeellä niin että jokaisessa Suomen seurakunnassa saarnaisi lähetystyöntekijä. Nämä juhlallisuudet ovat juhlayvuoden yhteisiä tapahtumia.

Mainittujen yhteisten tapahtumien lisäksi Suomen Lähetysseura järjestää myös omaa juhlayvuosiohjelmaa. Hiippakunnissa ja paikallisseurakuntatasolla lähetystapahtumia on suunnitteilla runsaasti. Ensi vuoden Kirkkopäivillä Jyväskylässä lähetystyö on esillä näyttävästi.

Lähetyskutsumus on suuri lahja. Jokaisella on oikeus ja mahdollisuus lähteä toteuttamaan tätä kutsumusta niin kotimaassa kuin maamme rajojen ulkopuolellakin. To The All The World!

LILJA KINNUNEN-RIIPINEN

TT,

SLS, Juhlayvuoden 2009 pääsihteeri

Lilja Kinnunen-Riipinen lupaa juhlat, joissa on mukana messuja, lähetystietoa ja taidetta.

Kirkon lähetystyön juhlavuosiseminaari

Lähetyskirkossa 10.11.2008 klo 9.00-17.00. Tähtitorninkatu 18, Helsinki

OHJELMA

- 9.00** **Aamukahvi**
Furahakören, johtaa Jan Hellberg
Tervetuloa Seminaariin
Kotimaantöön johtaja, **TM Markku Laine**
- 9.40-10.00** **Kuinka hoidamme kirkon yhteisen lähetystehtävän?**
Kirkon lähetystoimikunnan pj. piispa, **TT Simo Peura**
- 10.00-10.45** **Suomalaisen lähetystyön alkua**
Professori, **TT Simo Heininen**
Keskustelu
- 11.00-11.30** **Naisen rooli suomalaisessa lähetystyössä**
Professori, **TT Eila Helander**
Keskustelu
- 11.45-12.00** **Virsi- ja laulun vastaanotto I**
Hymnologi, **TT Suvi-Päivi Koski**
MuM Päivi Granström
- 12.00-12.30** **Kirkkojen syntyminen lähetystyön päämääränä**
Johtaja, **TT Seppo Rissanen**, Suomen Lähetysseura
Keskustelu
- 12.45-13.30** **Lounas**
- 13.30-13.45** **Kirjan julkistaminen**
Kustannusjohtaja, **FT Minna Saarelma**
- 13.45-14.15** **Sinne, missä Kristusta ei vielä tunneta**
Lähetysjohtaja, **TM Juha Auvinen**, Sanansaattajat
Keskustelu
- 14.30-15.00** **Lähetysjärjestöjen ja paikallisten kirkkojen muuttunut yhteistyö**
Lähetysjohtaja, **TM Timo Rämä**, Suomen Evankelisluterilainen Kansanlähetys
Keskustelu
Virvoketarjoilu
- 15.15-15.30** **Virsi- ja laulun vastaanotto II**
Hymnologi, **TT Suvi-Päivi Koski**
MuM Päivi Granström
- 15.30-** **Kirkkojen kasvu ja kristinuskon muutosprosessi**
Dosentti, **TT Risto Ahonen**
Keskustelu
- 16.15** **Tiivistelmä, Kirkon lähetysseuran, TT Jaakko Mäkelä**
Kahvitarjoilu

Seminaarin kuuluttajat:

FM Ann-Christine Marttinen ja FM Pekka Hiltunen

Tiedustelut

Kirkon lähetysseuran TT Jaakko Mäkelä: jaakko.makela@evl.fi
Suomen Lähetysseura, Juhlavuoden 2009 pääsihteeri, TT Lilja Kinnunen-Riipinen:
lilja_kr@yahoo.com

Ilmoittautuminen 30.10.2008 mennessä: juhlavuosi@mission.fi
Osallistumismaksu 30 euroa (sisältää ruokailun ja kokousmateriaalin)

2009

On aika tilata Kirkkomme lähetys-lehti

Kirkkomme Lähetys -lehden osoiteisto uudistuu. Lehti lähetetään maksutta vuoden 2009 alusta kaikkiin Suomen evankelisluterilaisen kirkon seurakuntiin ja seurakuntayhtymiin. Seurakuntiin tulevassa postissa lukee "Lähetystyö". Sen lisäksi lehti lähetetään muun muassa lähetysseiteille sekä kirkon virassa oleville papeille ja lehtoreille.

Tämän lisäksi Kirkkomme lähetys-lehti lähetetään ryhmäpostituksena erikseen sovitulle tilaajaryhmille, muun muassa kirkon lähetysjärjestöille, hiippakuntien tuomiokapituileille ja lähetystoimistoille.

Lehteä voi tilata maksutta myös yksittäistilauksena. Uusi tilaus alkaa 1.1.2009 ja on voimassa kaksi vuotta.

Jos lehti on tullut sinulle tähän saakka yksityistilauksena, pyydämme, että mahdollisimman pian tämän numeron ilmestymisen jälkeen ilmoitat, haluatko jatkaa entisenä tilaajana. Muussa tapauksessa tilaus lakkaa. Ilmoita samalla, jos sinulle tulee kaksi lehteä ja päivitä puutteelliset osoitetiedot sähköpostilla osoitteeseen tilauspalvelut@kotimaa.fi, osoitteeseen Kotimaa-yhtiöt Oy, Osoiterekisteri, PL 279, 00181 Helsinki tai puhelimitse numeroon 020 7542 333.

Dags att beställa Vår kyrkas mission

Vi förnyar tidningens adressregister. Vår kyrkas mission skickas från början av 2009 gratis till alla församlingar och kyrkliga samfundigheter i Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland. Utskicket adresseras till "Missionen". Tidningen skickas till bland annat alla missionssekreterare och präster och lektorer i kyrkans tjänst.

Utöver detta skickas Vår kyrkas mission till vissa prenumerantgrupper, bland andra kyrkans missionsorganisationer och domkapitlen.

Tidningen kan också beställas avgiftsfritt som enskild prenumeration. En ny prenumeration inleds 1.1.2009

och gäller i två år.

Om du hittills har fått tidningen som privat prenumeration ber vi dig så snart som möjligt efter att detta nummer utkommit meddela om du vill fortsätta prenumerationen. I annat fall upphör den. Vi ber er samtidigt meddela om ni eventuellt får dubbla exemplar av tidningen och uppdatera eventuella fel i adressuppgifterna. Detta kan göras per e-post på adressen tilauspalvelut@kotimaa.fi, per post på adressen Kotimaa-yhtiöt Oy, Osoiterekisteri, PB 279, 00181 Helsingfors eller per telefon på nummeret 020 7542 333.